

SAYI: 02 29 EKİM-12 KASIM 2003 FİYATI: 500.000 TL.(KDV DAHİL)

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

YENİ EVREDE
YENİ EKİMLER

- Burjuvazi Dünyaya Egemen Olamıyor
- Yüreğimiz Irak Halkıyla Birlikte Çarpıyor
- Bolivya Devrimle Sarsılıyor
- Filistin Direnişi Zaferi Zorla Söküp Alacaktır
- Öğrenciler Sistemin Kalbini Hedeflemeli
- Zindanları Yıkacak, Zaferi Biz Kazanacağız!

Sunu,

Devrimin fırtınalarının dünyanın bir çok ülkesinde güçlü estiği bir dönemden geçiyoruz. Bolivya’da devlet başkanı bu fırtınaya dayanamayıp istifa etti. Artık Latin Amerika ülkelerine devlet başkanı dayandırmak mümkün olamıyor. Günümüzde kapitalizmin genel eğilimleri ülkeden ülkeye çeşitli farklılıklar gösterse de, çöküş yönünde işliyor. Burjuvazi ne yapsa ne etse dünyaya egemen olamıyor. Kapitalizm, insanlığın yıkımına yol açmadan ayakta duramıyor. İnsanlık yok olmakla kapitalizmi yıkmak arasında bir tercih yapmakla karşı karşıya gelmiştir. Bu tercihin, demokratik halk devrimleriyle sosyalizmi kurma yönünde yapılacağına şüphe yoktur. Proleter çıkış sayesinde kapitalizmin elinden kaçırdığı üretici güçleri sosyalizm devrimci yollarla yeniden kontrol altına alıp insanlığın hizmetine sokacaktır. Üretici güçlerle üretim ilişkilerinin uyumlu gelişimi yeniden sağlanacaktır. Bu sayıdaki başyazımızı bu konuya ayırdık.

Ekim Devrimi ayrıca gündemde. Yeni takvime göre 7 Kasım 1917’de başlayan devrim, dünyanın çehresini değiştirmiştir. Şimdi dünya yeni “Ekim”lere hazırlanıyor. Bu defa, yalnız kalmayacak, devrimin ilk günlerindeki heyecanını her zaman koruyacak yeni bir sosyalist dünya sistemine hazırlanıyor. Kapitalizmin sıçramalı çöküşüne sosyalizmin sıçramalı gelişimi eşlik edecektir.

Artık dünya üzerindeki tüm devrimci gelişmeler birbirleriyle bağlantılı olarak ortaya çıkıyor ve bir yerde başlayan ayaklanma, kısa sürede başka yerleri de etkisi altına alıyor. Mücadele daha evrensel bir hal alıyor. Bu nedenledir ki, Ortadoğu’daki her devrimci gelişme üzerinde yaşadığımız toprakları da etkiliyor. Aynı şekilde burada yaşanan her gelişme Ortadoğu ve diğer bölgeleri de etkiliyor. Bu durum kapitalizmin entegrasyonundan dolayı genel bir hal almıştır. Artık burjuvazi proletaryanın dünya ayaklanması ile karşı karşıyadır.

Bu sayımızın sunusunu bitirirken okurlarımızdan bir kez daha dergimizin sadece bir okuru olarak kalmalarını aynı zamanda onu ulaştırabilecekleri her yere ulaştırmalarını beklediğimizi belirtmek istiyoruz.

Yeni sayımızda buluşmak dileğiyle...

FİLİSTİN GECESİ
16 KASIM 2003

PROGRAM

- ▶ Hilmi Yarayıcı
- ▶ Grup Munzur
- ▶ Bilgesu Erenus
- ▶ Koma Çiya
- ▶ Ayışığı
- ▶ Şiir Topluluğu

Yer: Labella
Düğün Salonu-Şişli

Bilgi İçin: Ayışığı Sanat Merkezi
Tel: 0212 292 13 48 /Taksim

Dergimizin
Eskişehir Temsilciliği Açıldı!
Adres: İstiklal Mahallesi
Dilekli Sokak No:4/17 Kat:2
Eskişehir

BURJUVAZİ

DÜNYAYA EGEMEN OLAMIYOR

Burjuvazi, ister emperyalist ülkelerde olsun, ister bağımlı ülkelerde, artık uzun süreli politikalar çizemiyor. Bağımlı ülke burjuvazisi, ne içerde ne dünyada bağımsız bir politika izleyebiliyor. Tüm politikaları kendisi dışında, emperyalizm belirliyor. Kendi dışındaki gelişmelerin sonuçlarına bağlı olarak sürükleniyor. Emperyalist burjuvazi ise kısa süreli politika izlemek zorunda kalıyor. Biraz daha uzun erimli çizdiği politika, kısa süre sonra değişiyor. Burjuvazi hiçbir hedefi tutturamaz durumda.

Burjuvazi, kapitalizmin gelişme dönemlerinde olduğu gibi, kapitalist üretim biçimini, ülkede ve dünyada üretim dallarına egemen yapma durumunda değil. Kapitalizmin dünya egemenliği çoktan gerçekleşti. Kapitalizm ülkeye ve dünyaya doğru bir gelişme gösterirken, burjuvazi, bu gelişmeye bağlı olarak uzun süreli politikalar çizebiliyordu. Kapitalizmin genel bir çöküş içinde olduğu koşullarda ulaşmak istediği her hedef kısa zamanda bozuluyor; her defasında yenilerini belirlemek zorunda kalıyor. Öncelikle ekonomik kriz nedeniyle böyle davranmak zorunda. Ekonomik krizler, ilk ortaya çıktıkları dönemlerden farklı bir işlev oynuyor. Bu defa kapitalizmin çöküşünü hızlandıran bir rol oynuyorlar. Bu ise, burjuvazinin dengesini iyice bozuyor. Ama, burjuvazinin dengesinin bozulmasından daha önemli olan, kapitalist dünya sisteminin dengesinin bozulmasıdır. Kapitalist üretim biçiminin varlığı, kapitalistlerin varlığını öngörse de, bu üretim biçimi isteklerine, iradelerine rağmen bu isteklere ve iradelere karşı ekonominin nesnel yasaları tarafından yönetilir. Kapitalizmin hareket yasaları, bunların gitgide kendini kabul ettiren sonuçları, sonunda sistemi yıkım içine soktu.

Kapitalizmin ekonomik yasaları, başka bir şey daha yaptı: daha yüksek bir toplumun maddi koşullarını bu toplumun bağrında olgunlaştırdı. Eski biçimin içinde yeni bir öz ortaya çıktı, gelişti ve olgunlaştı. Yeni öz, eski biçimle çatışma içinde. Eski kapitalist biçim, yeni özü baskı altında tutarken; bu öz de, eski biçimi yıkmak, parçalamak, dağıtmak için uzlaşmaz bir savaş içinde. Burjuvazinin baskısı, engelleyici çabaları, yeni özü eski kabuk içinde tutmaya yetmiyor. Bu kabuğun kırılması gerekiyor ve kırılıyor.

Burjuvazinin dengesini bozan, elini kolunu bağlayan, baskı altına alan bu gelişmedir. Eski sistem çökerken, yeni-

si onun yerini almaya hazır. Bu koşullarda burjuvazi, uzun erimli politikalar nasıl izlesin? Burjuvazi, üretici güçleri elinden kaçırdı. Onları bir daha ele geçirmesi olanaksız. Toplumsal üretici güçler, toplumsallıklarının sonuna kadar tanınmasını istiyor. Bu ise yalnızca komünist toplumda olanaklıdır. Bunu sağlayacak komünist devrim kaçınılmazdır. Kapitalizm, bunun tarihsel koşullarını hazırlamıştır.

Burjuvazi, dünyaya egemen olamıyor. Egemen olmak için yaptığı her girişim, onu bundan biraz daha uzaklaştırıyor. Nesnel gelişmelerin yanında, öznel durum da burjuva egemenliğe karşı işliyor. Proletarya, kapitalizmi yıkmak için yüzyıldan fazladır savaşım içinde. Kimi yerde iktidarı ele geçirdi, kimi yerde iktidara gelmeyi başaramadı. Egemen olamadığı yerlerde ise burjuvazi de egemen değildir. Devrimci bir sınıf olan proletaryanın savaştığı bir yerde, burjuvazi egemen değildir. Burjuvazi, egemenliğini zor yoluyla sağlamaya çalışıyor. En başta, burjuva zor ekonominin evrimine karşı yürütüldüğü için, sonunda yenilmeye mahkumdur. Burjuva zor, devrimci bir sınıf olan proletaryaya karşı yürütüldüğü için yenilmeye mahkumdur.

Burjuvazi, toplumsal üretici güçleri denetleyemiyor. Kapitalist üretimin anarşik karakterinden dolayı da denetleyemez. Proletaryanın yeni bir toplum kurma yönündeki mücadelesini önleyemiyor. Bu mücadele, artık bütün kıtaları sarmış durumda, burjuvazi artık proletaryanın dünya ayaklanmasıyla karşı karşıya. Çatışma, üretimin dünya çapındaki sosyal karakteri ile ona el koymanın özel niteliği arasında. Bunun burjuva çözümü yoktur. Tarihsel olarak ancak proleter çıkış vardır. Proleter çıkış, insanlığın kurtuluşudur.

Yeni kuşaklar, dünyanın her köşesinde devrim mücadelesine atılıyorlar. Genç kuşaklar, bugünkü kalıplarla yaşamak istemiyor. Her yerde kapitalist kalıpları yıkmaya mücadelesi yükseliyor. Yeni kuşaklar, dünya çapında özgür yaşamak istiyor. Bunun maddi koşullarının var olduğunu görüyor, fakat maddi koşullarının hazır olması, kendi başına yeni ve özgür toplumu getirmiyor. Bunun için, iktidara ve maddi araçlara el koymak gerekiyor. Proletarya hareketinin devrimci görevi de budur.

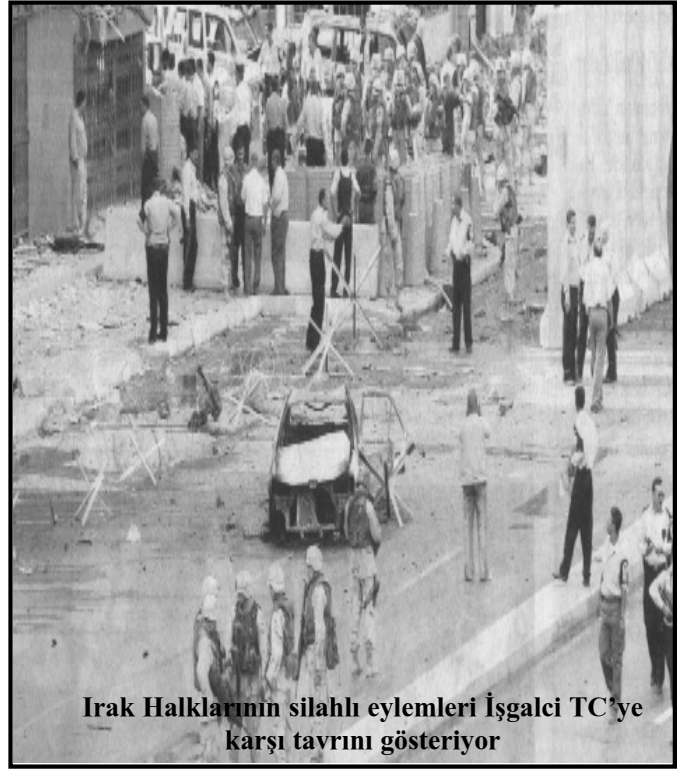
TC ARKA BEKLEME ODASINDA

TC devletinin büyük bir hevesle hazırlandığı Irak seferi daha başlamadan çıkmaza girdi. TC ordusunun bölgeye girmesiyle, barutla dolu bir binanın tek bir kıvılcımla patlaması gibi bir patlama yaşanacağı sinyallerini alan ABD, TC devletinden asker istemini şimdilik dondurdu. Güney Kürdistan'daki Kürt gruplarının yaptığı açıklamalar, Şiilerin ve en son Irak Geçici Konseyi'nin açıklamaları, bölgede politik etkinliği olan hiçbir grubun Türk devletinin bölgeye müdahale etmesinden memnun olmayacağını, tam tersine, eğer Türk ordusu bölgeye asker gönderirse, büyük çatışmaların yaşanacağını göstermeye yetti. Gazetelerde yer alan son haberler, ABD'li yetkililerin TC hükümetine, "bize biraz zaman tanıyın" dediği üzerine. Başbakan Tayyip Erdoğan bunun "bu iş bitmiştir" anlamına gelmediğini söylese de en azından önümüzdeki kısa dönem için ABD'nin Türk ordusunun bölgeye gitmesi şeklinde bir düşüncesinin bulunmadığını gösteriyor. Elbette bu mutlak bir gerçeklik değildir; güç ve denge ilişkileri değiştiğinde, ABD'nin yeniden TC'nin bir koçbaşı olarak bölgeye girmesini istemesi mümkündür. Irak'taki ABD'li yetkili Paul Bremer, sorunun Türkiye ile Geçici Hükümet Konseyi arasında çözülmesi gerektiğini söylüyor ve "Doğrudan Diyalog" öneriyor. Yani benzetme yerindeyse, zıt yönlerde koşan kedileri kuyruğundan birbirine bağlıyor ve "biz bu işe karışmayız" diyerek orta yere bırakıyor. Bunun nasıl bir sonuç doğuracağını anlamak içinse kahin olmaya gerek yok.

Türkiye'nin ABD ile sürdürdüğü "kan pazarlığı", olayın bir başka yönüdür. ABD'lilerin daha önce "at pazarlığı" dediği bu yüzüstü diploması örneği TC devletinin tarihsel mirasıdır. TC devletinin savaşa dahil olmak için yürüttüğü kredi parası pazarlığı, ABD'yi gerçek anlamda bıktırmış görünüyor. TC ordusu seçeneğinden vazgeçme eğilimi göstermelerinin nedenlerinden birisi de bu olmalı. Az önce bahsettiğimiz neden yanında bu hafif kalıyor, ama emperyalizmin savaşın maliyet hesaplarını çıkarırken nasıl eli sıkı davranıldığını da görmek gerekiyor. ABD, ileride başına bela olabilecek bir riski, üstelik maliyet fiyatı bu kadar yüksekken almak istemiyor. Onlar "kan parası" ödeyeceklerse, bunu sudan ucuza maletmek istiyorlar.

ABD'nin Devrim Korkusu

ABD'yi TC ordusu seçeneğinden vazgeçmeye zorlayan nedenlerden birisi de Türkiye'de işçi ve emekçilerin giderek artan hoşnutsuzluğudur. Bir savaş durumunda, hele hele cenazelerin tabut tabut gelmesi ihtimali kuvvetli o-

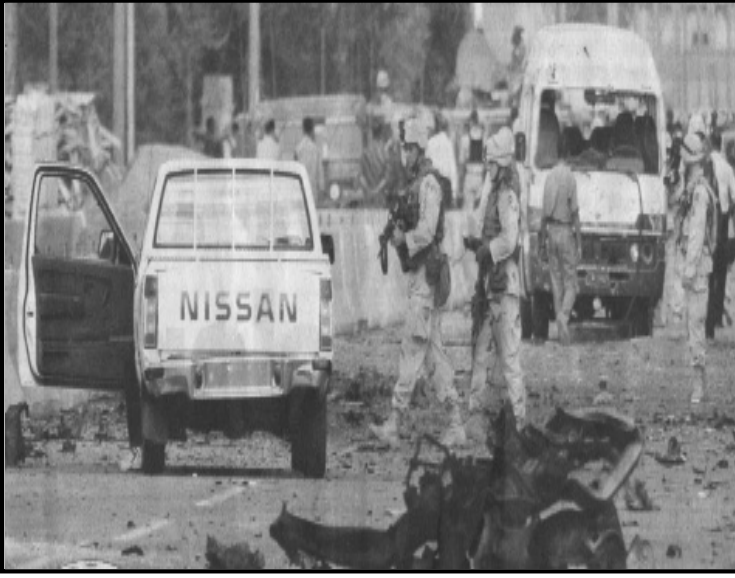
Irak Halklarının silahlı eylemleri İşgalci TC'ye karşı tavrını gösteriyor

lunca, işçi ve emekçilerin hoşnutsuzluğunda büyük bir artış olacağı ve bunun Türkiye'de ne zamandır beklenen "sosyal patlama"nın ateşleyicisi olacağı açıktır. Savaş, bir devrimin başlatıcısı olabilecek tüm "genel bahaneler" içerisinde en bilineni, bugüne kadar en çok sonuç vermiş olanıdır.

Bu Durumda

Komünistlerin Tavrı Ne Olmalı?

Şu anda Irak Savaşı konusunda tam fırtına öncesinde bulunuyoruz. Kendimizi sadece savaşın başlamasına göre hazırlamamalıyız. En az bunun kadar TC'nin Irak'a asker göndermesinin mümkün olmayacağı ve kendisini buna göre şekillendireceğine göre de hazırlamalıyız. Sadece savaş durumunda komünistlere ve devrimcilere karşı bir saldırının başlatılacağı, toplu gözaltılar, infazlar vb.'nin yapılacağı, bunun dışında, sınıflar mücadelesinin bir iç-savaş boyutunda yaşanmayacağı düşüncesi oportünistlere has bir düşüncedir. Ne devlet komünistlere, devrimcilere saldırmak için bir dış savaşa ihtiyaç duyuyor, ne de burjuvaziye ve onun devletine karşı devrimci bir iç-savaşa girişmek için geniş işçi ve emekçi yığınlar bir savaşın çıkmasını beklemek zorundadır. Şu andaki nesnel koşullar her ikisi için de bir zemin sunuyor zaten. AKP hükümetinin bir savaş hükümeti olarak kurulduğu bilinen bir şeydi. Bir savaş hükümetinin ilk yapacağı iş, savaş koşullarından onu yıkmak için yararlanacağından emin olduğu devrimci ve komünistlere yönelik baskıları artırmaktır. Bugün AKP hükümetinin yaptığı da bundan başka bir şey değildir. Savaşa ilişkin yapılan her eylemin üzerine saldırmaları bunu göstermektedir. Süreğiden operasyonlar, yoğunlaşan silahlı çatışmalar, toplu gözaltılar, vb... kısaca, "Yeniden OHAL" düşüncesini akla getiren bir çok olay, TC'nin

Irak işgaline girişemese bile, içteki savaşı yükseltmeye kararlı olduğunu açıklamaya yeter.

Bu koşullarda komünistler, “savaş ihtimali”ne karşı siyasi iktidarın bir devrimle ele geçirilmesi için mücadeleyi yükseltmek zorundadırlar. Ancak devrimci iç-savaşın yükseltilmesiyledir ki, burjuvazi böyle bir savaşı göze alamayacaktır. Ve Irak’taki direnişle kardeşleşmenin en iyi yolu bu olacaktır. Kürt ve Arap halkları kendilerine yönelik bir saldırıyı planlayan herhangi bir güce karşı girişilen bir mücadeleyi büyük bir coşkuyla karşılayacaklardır.

TC ordusu, büyük bir heveskarlıkla girmek istediği savaşta şimdilik kendisine yer bulamadı. Ve şimdi eline vurulup cezalandırılmış çocuk gibi bir köşede yeniden oyunda kendisine yer verilmesini bekliyor. Ancak her halükarda TC devleti, kendisini bekleyen asıl tehlikeden kurtulabilmiş değildir: Bu bir devrim tehlikesidir ve burjuvazinin uykularını karbasana çevirmeye devam ediyor. □

Irak Direnişini Gazi’den Meşalelerimizle Selamladık!

Ortadoğu, günümüz dünyasında, işçi-emekçi halkların devrimci başkaldırı simgesi... Tarih boyunca acılara, baskılara ve bunun yanında büyük isyanlara beşiklik etmiş bir coğrafya...

Bugün, Filistin’den Irak’a boyu boyunca büyüyen direniş, dünya emekçi halklarına umut oluyor, güç veriyor. Dünya emekçi halkları her gün büyüyen direnişle birlikte, kendilerine güven duygusunu ve savaşma azmini nasıl güçlendiriyorsa, başta ABD emperyalizmi ve onun işbirlikçileri olmak üzere tüm emperyalist-kapitalist dünya da yaklaşmakta olan nihai sonuçtan öylesine korku duyuyor. Daha şimdiden Irak sendromu, onların korkulu rüyası olmaya başladı. Teknolojinin bütün imkanlarıyla örgütlenmiş modern ordular, savaşçı bir halkın sınır tanımaz mücadelesiyle ne yapacağını bilmez hale geldi.

Bugün, başını ABD emperyalizminin çektiği işgalci güçlere karşı yükselen Irak halkının direnişi, Türkiye ve Kürdistan emekçilerinde büyük bir sempati yaratmaya devam ediyor. Savaş öncesinden başlayan büyük kitle eylemleri, bir yıldan beridir aralıksız devam ediyor. Buna karşın, Türk tekelci sermayesi, ABD’nin Irak ve Ortadoğu’da çökmekte olan hegemonyasının kendi çöküşü anlamına geleceğini çok iyi bildiğinden, geçtiğimiz haftalarda, meclisten Irak’a asker gönderme kararını onayladı.

Bu kararın onaylanmasının ardından toplumun değişik kesimleri bir çok eylem biçimine başvurarak, Irak’taki direnişe destek mesajları verdi.

Bizler de Mücadele Birliği Platformu olarak, “Irak direnişi ile kardeşleş, kendi burjuvalarına karşı devrim ve iktidar mücadelesini yükselt” perspektifiyle Gazi Mahallesi’nde 17 Ekim tarihinde saat 19:30 civarında meşaleli bir yürüyüş gerçekleştirdik. Gazi Mahallesi’nin ara sokaklarında devam eden yürüyüşe, çevredeki insanlar alkış ve zılgıtlarla destek verdi. “Irak Halkı Yalnız Değildir”, “Irak’ta Namlular İşgalcilere”, “Emperyalist Savaşta Devrimleri Yükselt”, “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük”, “Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz”, “Devrim Yolunda Leninist Saf-lara” sloganlarının atıldığı yürüyüşümüz 20 dakika kadar sürdü.

Emperyalist işgale karşı savaş bayrağını elden düşürmeyen Irak halkının direnişine destek olmanın, kendi burjuvalarımıza karşı devrim ve iktidar mücadelesini geliştirmekten geçtiğini bilen bizler, daha etkili ve büyük eylemlere tüm gücümüzle hazırlanmak zorundayız.

Yüreğimiz Irak Halkıyla Birlikte Çarpıyor

12 Ekim 2003 tarihinde İkitelli’de “Irak’ta Namlular İşgalcilere” sloganıyla İkitelli halkını Irak’taki direnişle kardeşleştirmek için sokağa döktük. Saat 20.30 civarında meşaleli bir eylem gerçekleştirdik. Etrafında emekçi evlerinin yoğun olduğu bir caddede alkışlarla “Irak’ta Namlular İşgalcilere” yazılı Mücadele Birliği imzalı pankartın arkasına geçerek korteji oluşturup sloganlarımıza başladık. “Irak’ta Namlular İşgalcilere”, “Emperyalist Savaşı Devrim Önler” “Filistin’de Tek Çözüm Ya Devrim Ya Ölüm”, “Irak Halkı Yalnız Değildir”, “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük”, “Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz”, “Dİsa Dİsa Serhİdan, Bİjİ Azadiya Kürdistan” sloganlarını İkitelli’nin cadde ve sokaklarında haykırdık; etrafı meşalelerle aydınlattık. Ezilen halk, yapılan eyleme yoğun destek verdi. Alkışlarla, sloganlara katılımla, ıslık ve zılgıtlarla bizlere destek verirken, içlerinde polisleri yuhlayanlar da vardı. Eylemimiz 15 dakika sürerken, polis bölgeyi ablukaya aldığı halde ce-

saret edemedi saldırmaya. Bir ara bize yönelen bir polis arabası bizim yaklaştığımızı görünce hızlı bir şekilde kirişi kırdı. Eylemimizi “Yaşasın Halkların Mücadele Birliği”, “İkitelli Faşizme Mezar Olacak” sloganlarıyla bitirdik. Eylemden sonra polis gövde gösterisi yaptı. Onlarca araba, panzer ve akreplerle gezerek halka korku vermek istedi. Halktan 16 kişiyi de gözaltına aldı.

Bir başka eylem de diğer dergi çevreleriyle ortak yapıldı. Eylem başlanması gereken yerde başlayıp, bitmesi gereken yere gidilmeyip, bir başka yöne yüründü. Belli bir yerde bir tane akrep gelerek eylemin temsilcilerini çağırdı. Megafonlu bir arkadaş gitti. Kitleye seslenerek “Yarın Beyazıt’ta buluşuyoruz” dedi ve eyleme son verdi.

Eylemde dövizler taşınırken, “Irak Halkı Yalnız Değildir”, “Kahrolsun Emperyalizm Yaşasın Devrim ve Sosyalizm”, “Altıncı Filoyu Unutmayın”, “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük” sloganları atıldı. “Ortalama sol”, eylemi polislin inisiyatifinde bitirmek isterken, Leninistler sloganlarla ara sokaklarda eylemlerini sürdürmeye devam etti. Peşlerinden gelen polisle çatışma çıktı, akrepler taşlandı ve eylem kayıpsız bir şekilde bitti.

Bizim çağrımız, bütün devrimci demokrat aydınlara, işçilere, emekçilere, öğrencilere, bütün ezilen halklara. Gelin eylem birliği komitelerini kuralım. Bu çağrı devrimci siyasi yapılarıdır. 1996’daki Ölüm Orucu eylemindeki siper yoldaşlığını İkitelli sokaklarında yeniden canlandıralım. Savaşın sürdüğü bütün alanlarda eylem birliğini örelim. Ama unutmayın 1996’daki gibi. 18 Ekim 2003’deki gibi değil.

**İRAK’TA NAMLULAR İŞGALCİLERE
YAŞASIN HALKLARIN MÜCADELE
BİRLİĞİ**

YAŞASIN SİPER YOLDAŞLIĞI

İkitelli’den Leninistler

Emperyalist Savaşa Karşı İç Savaş, Ayaklanma, Devrim

Dünya, 3. Emperyalist Paylaşım Savaşı’na adım adım yaklaşırken, emperyalist-kapitalist ülkeler arasındaki kutuplaşmalar netleşiyor. ABD’nin Irak’ı işgal etmesinin ardından Irak emekçi sınıflarının yükselttiği büyük direniş, bu emperyalist efendiye büyük bir hayal kırıklığı yaşattı. Elindeki en gelişmiş silahlarla bile direnişi kıramayan ABD emperyalizmi, çareyi Türkiye’den ve daha başka ülkelere asker istemekte buldu. ABD’nin Türkiye’deki sadık uşakları bu isteği yerine getirmek için hemen kolları sıvayarak meclisten gerekli tezkereyi çıkardılar.

Tezkerenin meclisten geçmesi Türkiye ve Kürdistan’da yaşayan halkların tepkisiyle karşılaştı. Ancak, kendiliğinden gelişen bu bilinç, sadece karşı çıkmakla sınırlı kalıyor. Bundan sonra devrimcilerin misyonu o kadar önemli ki... Biz, leninistler olarak, bu misyon gereği “Emperyalist Savaşa Karşı İç Savaş” şiarı ve barışın savaşılmadan kazanılamayacağı bilinciyle Sarغازi’de bir eylem gerçekleştirdik.

Demokrasi Caddesi üzerindeki bir sokaktan saat 21.00’da meşalelerimizi tutuşturarak ve “Irak’ta Namlular İşgalcilere” yazılı pankartımızı açarak yürüyüşe geçtik. “Irak’ta Namlular İşgalcilere”, “Irak Halkı Yalnız Değildir”, “Yaşasın Halkların Mücadele Birliği” “Emperyalist Savaşı Devrim Önler”, “Yaşasın Ölüm Orucu Eylemimiz”, “Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük” sloganlarıyla caddede ilerleyerek işçi ve emekçilerin oturduğu başka bir sokağa girdik ve eylemimizi bitirdik. Eylemden sonra, jandarmanın ablukasına rağmen kayıpsız dağıldık.

Sarغازi’den Leninistler

Bolivya

Devrimle Sarsılıyor

Che yüzyılı, ismine yaraşır ayaklanmalarla devam ediyor. Küresel kalkışma dur durak bilmiyor. Artık yaşlı yerküremizin her bölgesi kavga alanı. Her kıta, isyan bayraklarının dalgalandığı savaş arenası.

Dünya devriminin dalgası ardı ardına her kıtanın kıyılarını dövüyor. Endonezya, Arjantin, Ekvator, Peru, Asya, Latin Amerika, yaşlı Avrupa... Ve son olarak Bolivya! Yüz milyonlar sokaklarda, savaş meydanlarında.

Kuşkusuz her olgu, kendi somutunda ele alınır. Ona biçim veren, itilim veren özgül yönler barındırır. Ama her olgu, kendi somutunun ötesinde, soyutlandığında, bir bütünün parçasıdır ve onun ortaya çıkışında, diğerlerine de etki eden koşullar etkili olmuştur. Bolivya'daki olaylar, ayaklanma ve devrim, salt o ülkeye has sebeplerden doğmuyor. Bunca farklı ülkede ortaya çıkan ayaklanma ve devrim süreçleri, dünya devrim dalgasının etki ve yaygınlığının bir sonucudur. Dünyamız artık yeni bir evrede. Sosyalizmin tüm maddi öncüllerinin olağanüstü geliştigi; sosyalizme yönelen dünya emekçi halklarının etkinliğinin muazzam ölçülere ulaştığı; emperyalist-kapitalist

sistemin sıçramalı çöküş sürecine girdiği bir evre bu. İşte bu yüzden, farklı ülkelerde farklı özgül sebepler ön planda görünse de, tüm bu ülkelerdeki hareket, ortak bir zeminden besleniyor. Bolivya'da yaşananları da bu pencereden değerlendirmek gerekiyor.

Bolívar'ın Ülkesi

İspanyol sömürgeciliğine karşı savaşan efsanevi Simon Bolívar'ın adını taşıyan Bolivya, aynı zamanda Che'nin sonsuzluğa uğurlandığı ülke. Tarihi, diğer Latin Amerika ülkeleri gibi devrimler ve darbelerle dolu. Bilinen bir gerçektir. "Geçmişin ölü eli" bugün üzerinden gölgesini eksik etmez. Yığınların savaşçılığı, tepki düzeyi vb. üzerinde etkide bulunur. Diğer Latin ülkeleri gibi Bolivya'da da savaşçı bir gelenek var. Bu ülkenin emekçileri, savaşçı özelliklerini sık sık göstermekten geri durmadı. En son geçen yıl, meşhur "su ayaklanması" ile ülke, devrimin eşğine gelmiş; yollar tutulmuş, kentler kuşatılmıştı. Ölümlere rağmen geri adım atmadı Bolivya halkı.

Bugün, geçen yıl bıraktıkları yerden, yani daha ilerden başladılar. Harekete geçirici “genel bahane”, bu defa doğalgaz kaynaklarının satılması oldu. Tüm kentlerden harekete geçen işçi-emekçiler, yerli halk ve ilericiler, yolları işgal etti. Tüm hayatı felç etti. Karakollar yakıldı. Kanlı çarpışmalar yaşandı. 70’i aşkın insan katledildi. Sendikalar, yanlış okumadınız, sendikalar, yerli halka genel silahlanma çağrısı yaptı. Bu, düpedüz bir ayaklanma çağrısı demektir. Çağrı, karşılığını buldu. Ordu çatırdadı. Ateş emrini reddeden askerler kurşuna dizildi. Çatışma üst boyuta sıçradı. Sonunda devlet başkanı Lozada istifâ ederek ABD’ye kaçtı. Gerilim azalmaya başladı.

Daha önceki örneklerde görüldüğü gibi, kısa bir zaman dilimine sıkışan yoğun çatışmalardan, devrim günlerinden hemen sonra, sermaye cephesinin geri adımlarıyla olay yatıştı. Bir kez daha, işçi sınıfının devrimci kurmayının olmayışı veya güçsüzlüğü nihai sonuç almanın önündeki en önemli engel olarak ortaya çıktı.

Yeni Evre’nin Savaşçı Partisi

Ekonomizm, sendikalizm ve reformizm, bugün her yerde devrimin önündeki temel engeller olarak boy veriyor. Lenin’in neredeyse yüz yıl önce “Avrupa reformizmi” olarak adlandırdığı eğilim, her alanda işbaşında. Dünya koşulları nihai zafer için böylesine uygunken, hala ana hedeften uzak, “kazanımlar uğruna mücadele” peşinden koşuyor. “Ya reformlar uğruna mücadele, ya da yan gelip yatalım” şeklinde özetlenen bu yaklaşım, bizde ve diğer ülkelerde mücadelenin güdük kalmasının sebeplerinden biridir. Oysa, Lenin’in ifade ettiği gibi “ya devrim uğruna mücadele -ki devrim başarısız olursa reformlar yan ürünler olarak ortaya çıkar- ya da reformlar uğruna boş gevezelik!”. Bolivya olayları, reform talepli girişimlerin bile hızla kendisini aşmak zorunda kaldığının, gelişmelerin hızla devrime büyüdüğünün kanıtıdır. Endonezya’dan

başlamak üzere, son on yılın bütün büyük kalkışmaları, benzer özelliktedir. Harekete damgasını vuran dar görüşlülük, pratikte, umulanın çok ötesine geçen hareketlerle karşılaşılıyor. Ve her defasında, iktidarı almanın eşğine gelen bu devrimci girişimler, hareketin düşünsel önderliğinin reformizmle, sendikalizmle, ekonomizmle sakatlanmışlığından ötürü başarıya ulaşamıyor. Tüm bu süreçlerin sonucunda, reformlar yan ürünler olarak doğuyorlar. Ama her defasında, bu hareketlere yol açan şartlar orta yerde kalıyor. Arkasından daha gelişkin hareketlere çıkış noktası oluyor.

Günümüz koşullarında, dünyanın bu olağanüstü devrimci yapısına uygun savaşı komünist partiler, bir zorunluluk olarak kendini dayatıyor. Koşullar çetin. Savaş sert. Artık en “sıradan” süreçler bile hızla devrimci kalkışmalara evrilebiliyor. Devrimlerin başarısı için eksik olan, savaşı militan komünist partileridir. Bu ihtiyaç karşılandığında, her kıtadan muzaffer devrimlerin gelişmesi önünde ciddi bir engel kalmayacaktır.

Bolivya’daki son olaylar bunu apaçık ortaya koyuyor. Bolivya halkı, ölümlerini bağrına basarak yoluna devam ediyor. Lozado’nun yerine Mesa’nın geçmesi, harekete yön veren siyasi çevrelerin “bekle gör” politikasını seçerek Mesa’nın icraatlarını beklemeleri, şimdilik hareketi geri çekti. Ama istem ve ihtiyaçları karşılanmayan yığınlar, bir müddet sonra tekrar harekete geçecek ve daha gelişkin eylemlere yönelecekler. İstem ve ihtiyaçları ancak bir devrimle karşılanabilir. Bu, ister Chavez’in Venezüella’sındaki türden özgül bir şekilde gelişsin; ister klasik tarzda iktidarın zor yoluyla ele geçirilmesiyle olsun; sert kapışmalar ve zorlu iç savaşlar yaşanmadan gerçekleşmez. İşte bu nedenle savaşı bir komünist parti şart.

Dünyamız her zamankinden daha devrimci. Artık yeni bir evredeyiz. Bu koşulların devrimci komünist partileri yaratılmak ve ileri atılmak zorunda. Bolivya’nın en önemli derslerinden biri budur. Dünya komünist hareketi bu dersleri doğru bir şekilde okumalıdır. □

Ekonomizm, sendikalizm ve reformizm, bugün her yerde devrimin önündeki temel engeller olarak boy veriyor. Lenin’in neredeyse yüz yıl önce “Avrupa reformizmi” olarak adlandırdığı eğilim, her alanda işbaşında. Dünya koşulları nihai zafer için böylesine uygunken, hala ana hedeften uzak, “kazanımlar uğruna mücadele” peşinden koşuyor. “Ya reformlar uğruna mücadele, ya da yan gelip yatalım” şeklinde özetlenen bu yaklaşım, bizde ve diğer ülkelerde mücadelenin güdük kalmasının sebeplerinden biridir. Oysa, Lenin’in ifade ettiği gibi “ya devrim uğruna mücadele -ki devrim başarısız olursa reformlar yan ürünler olarak ortaya çıkar- ya da reformlar uğruna boş gevezelik!”. Bolivya olayları, reform talepli girişimlerin bile hızla kendisini aşmak zorunda kaldığının, gelişmelerin hızla devrime büyüdüğünün kanıtıdır. Endonezya’dan başlamak üzere, son on yılın bütün büyük kalkışmaları, benzer özelliktedir. Harekete damgasını vuran dar görüşlülük, pratikte, umulanın çok ötesine geçen hareketlerle karşılaşılıyor. Ve her defasında, iktidarı almanın eşğine gelen bu devrimci girişimler, hareketin düşünsel önderliğinin reformizmle, sendikalizmle, ekonomizmle sakatlanmışlığından ötürü başarıya ulaşamıyor. Tüm bu süreçlerin sonucunda, reformlar yan ürünler olarak doğuyorlar. Ama her defasında, bu hareketlere yol açan şartlar orta yerde kalıyor. Arkasından daha gelişkin hareketlere çıkış noktası oluyor.

Filistin Direnişi

Zaferi Zorla Söküp Alacaktır

Filistin'de İsrail'in kan dömediği tek bir gün bile yoktur. İsrail, yarım asırdır dünyanın gözleri önünde bir halka karşı katliam uyguluyor. Son dönemde bu saldırılar, artık insanların toplu olarak yaşadıkları, alışveriş yaptıkları yerlere yönelmeye başladı. En son 23 Ekim'de İsrail, roketatarlarla Filistin'de bir pazaryerini vurdu ve onlarca insanı katletti. Bugün İsrail'in yapmakta olduğu katliamlar, geçmişte Sabra ve Şatilla'da yaptıklarından farklı değil. İsrail'in son dönemde saldırılarını bu derece yoğunlaştırmış olması nedensiz değildir. Bunun en önemli nedeni Filistin Devrimi'nin ABD'nin bölge politikaları önünde en büyük engellerden birisi olmasıdır. Yıllar yılı her türlü yöntemi deneyerek altetmeye çalıştıkları Filistin Devrimi, önündeki tüm engellere rağmen ayakta kalmaya ve gelişimini sürdürmeye devam etti. O, bu özelliği ile dünyanın her tarafındaki devrimcilere büyük bir moral vermektedir. Dünyanın dört bir yanında baskılara ve sömürüye karşı mücadele edenler biliyorlar ki, önderinde bir Filistin örneği var. Küllerinden yeniden ve yeniden doğmayı başarmış, artık yenilmez bir güce ulaşmış olan Filistin halkı, ABD'nin teşvik ettiği İsrail'in katliamlarına ve burjuva önderliğe rağmen devrimci özelliklerini olduğu gibi koruyor. Ona bu gücü veren sınıfsal özelliklerinin yanı sıra, ki Filistin halkının çoğunluğunu oluşturan yoksul işçi ve emekçilerin, yıllar yılı katliamlardan geçmiş olmaları sonucu kazandıkları öfkedir. Filistin halkı İsrail siyonizmine ve onun arkasında olduğundan emin olduğu ABD emperyalizmine öyle bir öfke duyuyor ki, hiçbir güç onları emperyalistlerin çözümüne ikna edemez. Bugüne kadar "müzakereler"i, "barış görüşmeleri"ni, "anlaşmaları" vb. geçersiz kılan tamamen bu nesnel gerçeklik olmuştur. Filistin Halkının içinde yarım asırdır yanmaya devam eden devrim ateşini ne katliamlar, ne "yol haritaları", ne de başka bir şey söndüremedi. Filistin Halkı bir gün özgürlüğüne kavuşmadan bu ateşin sönmeye de mümkün değildir.

ABD'yi Korkutan "Filistin Örneği"

ABD emperyalizmi, Afganistan'dan sonra Irak'a saldırıya başlattığı dünya üzerinde kaybettiği hegemonyasını yeniden tesis etme savaşında Filistin'e özel bir önem atfediyor. O, "Filistin Örneği"ni ortadan kaldırmadan halkları teslim alamayacağını, İntifada'yı kanla ezerek bitirmeden, girdiği yerlerde direnişi bitiremeyeceğini biliyor. Nitekim Irak'ta karşı karşıya kaldığı durum bunun en açık örneğidir. Irak halkı, işgalcilere karşı tam da Filistinlilerin yarım asırdır yaptığı gibi canlarıyla başlarıyla direniyorlar. Irak'ta başlayan fedai eylemlerini dünya devrimler tarihine ilk kez sokan Filistinliler olmuştur. Filistin direnişi, bir halkın nasıl yıllarca varıyla yoğunluğu emperyalizme ve onun işbirlikçilerine karşı savaşabileceğini göstermiştir.

Filistin örneği, aynı zamanda emperyalizmin "barış" masalarında bir halkın hiçbir sorununu çözülmediğini ve çözülemeyeceğini de gösteriyor. Proletaryanın önderlik etmediği bir ulusal kurtuluş mücadelesinin başarıya ulaşmasının mümkün olmadığını göstermesi açısından da bir örnektir. Filistin Devrimi, bugüne kadarki tüm gelişimini burjuva Arafat önderliğine rağmen sürdürmüştür. 2. İntifada'nın başlamasında Arafat şahsındaki burjuva önderliğinin hiçbir etkisi olmamıştır. Ara-

fat 28 Eylül 2000 tarihinde ayaklanma başladığında çaresizlik içinde ellerini açıyordu; yapabileceği hiçbir şey yoktu. İntifada'yı desteklememesi demek onun sonu anlamına geliyordu. İntifada'yı desteklemesi ise 1993'de yapılan Oslo anlaşmasının sonu... Arafat istemeye istemeye ikinci yolu seçti. Bugün bulunduğu konumu koruyor olmasına da buna borçlu. Tüm tarihi boyunca Filistin Devrimi şunu gösteriyor ki; her kim İsrail'in saldırıları karşısında direnmezse, o devrim tarafından dışlanır ve bir kenara atılır. Arafat, bugün hala bir simge olmayı sürdürabiliyorsa bunun tek nedeni Filistin halkının emperyalizme duyduğu öfkeyi kendi önderliğini ayakta tutabilmek için kullanıyor oluşudur.

Artık dünyanın hiçbir bölgesinde ulusal mücadeleler, salt ulusal mücadele olarak kalamazlar. Bu nedenle Filistin'de Arafat önderliği er ya da geç aşılacaktır. Ancak bu aşılma, İsrail Arafat'ı saf dışı etme niyetlerini gerçekleştirirse bile, bizzat Filistin içinde süregelen sınıf mücadelesinin sonucu olarak gerçekleşecektir. Proletarya kendi bağımsız bayrağı altında toplanıp ulusal-sınıfsal kurtuluşa önderlik edecektir.

En son "İsrailli muhalifler" denilen grupla, Filistin yönetiminden temsilcilerin katıldığı Cenevre görüşmeleri Filistin Devrimine karşı girişilen saldırılar arasında eksik kalan ayağı tamamlamak üzere devreye sokuldu. Bu şekilde, katliamlarla, soykırımla engelleyemedikleri devrimi, politik olarak çevirmeye almanın hesabını yapıyorlar. Filistin halkını beklentiye sürüklemek istiyorlar; ancak Filistin halkının İsrail'den ve emperyalizmden hiçbir beklentisinin olmadığını ortada. Filistin halkının tek ve asıl isteği özgürlüğünü kazanmaktır. Ve bunu ancak İsrail devletini yıkarak yapabileceğini biliyor.

Filistin Devrimi'ne Enternasyonalist Destek

Bunca zorlu süreçlerden geçerek gelişimini sürdüren Filistin Devrimini kanla boğmak için tüm güçlerini seferber eden ABD-İsrail ittifakı, karşısında halkların birleşik direniş cephesini buluyor; çünkü Filistin Devrimi, dünyadaki devrimci güçlere çok şey vermiştir. Elbette bunun karşılığında dünya emekçi halkları ve devrimciler tarihsel bir sorumlulukla hareket etmek ve Filistin halkına ihtiyaç duyduğu enternasyonal desteği vermek zorundadırlar. Şimdi Filistin halkına verilecek en büyük enternasyonal destek, her yerde devrimci iktidar için mücadeleyi yükseltmek ve kendi burjuva hükümetlerini yıkmaktır.

Üzerinde yaşadığımız topraklarda devrimi zafere ulaştırdığımızda, geçici devrim hükümetini kurduğumuzda, bu, ABD-İsrail ittifakına vurulmuş en büyük darbe olacaktır.

Kapitalizmin Mezar Kazıcıları Görevlerinin Başında!

İşçiler dünyanın dört bir yanını zaptetmiş! Bolivya'da sokakları tutuşturan, barikatlarının başındaki işçilerden tutun, Arjantin, Filistin ve dünyanın başka bölgelerindeki milyonlarca işçi ayakta...

Gün geçmiyor ki eylemlere bir yenisi eklenmesin. Türkiye'nin bir çok yerinde de bu ses güçlü bir şekilde yükselmeye başladı. Tekel, Sümerbank, Eskişehir-Paşabahçe, İstanbul-Beykoz Deri Kundura, İstanbul-Fanset, İzmir-Ağartıoğlu Deri, İstanbul-İşmer, İzmir-Kafesan, İzmir-Dönmez Deri vb. bir çok yerde işçiler kapitalizme karşı ayakta. Kapitalizmin mezar kazıcıları hiç durmadan onun sonunu hazırlıyorlar. Kapitalizm sonun başlangıcında!

İşçi eylemlerine bir yenisi daha eklendi. İstanbul, Bahçelievler PTT Dağıtım Merkezi'nde çalışan taşeron işçiler "Artık Yeter!" diyerek tüm işçilerin sesine ses kattı.

21 Ekim tarihinde işçilerle röportaj için PTT binası önüne gittik. Bizi sıcacık gözlerle selamladı işçiler. "Köle Değil İşçiyiz Birleşince Güçlüyüz" pankartı altında gücünü sergileyen onlarca işçi oturuyordu. Tabii karşılarında bu sahneyi tamamlar şekilde bekleyen polisler! İşçilere merhaba deyip grev sözcüsüyle konuşmak istediğimizi söyledik. Yaptığımız uzun konuşmanın özetini aşağıda yayımlıyoruz:

Y.E. Mücadele Birliği: İş bırakma eylemi neden başladı?
PTT İşçisi: Tüm kamu kuruluşlarında ve KİT'lerde olduğu gibi PTT'de de özelleştirme, taşeronlaştırma uygulamasıyla hayata geçiriliyor. Taşeronlaştırma adına yapılan insanlık dışı, çağ dışı bu olayı arkadaşlara anlattık. Bunun altı aylık bir çalışması sürdü. Arkadaşlar bu noktada yeteri kadar bilgi elde etti. Daha sonra herhangi bir sebep beklemedik. Patlama noktası için bir şey beklemedik. Arkadaşlar bu bilinci elde ettikten sonra hep birlikte bir sözleşme hazırladık.

4857 Sayılı İş Kanununun 16.maddesinde ön gördüğü gibi Takım Sözleşmesi için patrona gittik. Patron bizim taleplerimizi kabul etmedi.

Bizim aracı dediğimiz taşeron müteahhitle görüştük. Bizim sözleşmemizi hiçbir şekilde kabul etmediğini, kendi soygunun devam edeceğini, kendi hırsızlığına devam etmek istediğini, "biz yine insanları aynı şekilde sömürmeye devam edeceğiz, yine aynı kölelik şartlarında çalıştıracağız, bu şartları kabul ediyorsanız buyrun gelin, yoksa biz sizin şartlarınızı kabul etmiyoruz" sözleriyle izah etti. Biz de genel olarak bildiğimiz için hiçbirimiz burada köle olmak istemiyoruz; burada görüyorsunuz sloganımızı, "Köle Değil İşçiyiz Birleşince Güçlüyüz!" dedik.

Arkadaşlarımızın, yıllık izin gibi çok basit bir hakkı bile gasp edilmektedir. Anayasadan doğan anayasal hakları gasp edilmektedir.

Arkadaşlarımızın hiçbir şekilde kıdem ve ihbar tazminatları ödenmemekte ve sürekli muvazaalı şekilde çalıştırılmakta. Her ay almış oldukları maaşla, imzalatılan bordolar arasında farklar bulunmaktadır. Aynı işi yapan çeşitli personel, farklı adlar altında kadroludur, sözleşmelidir, işçidir diyerek çalıştırılıyor. Aynı kıyafeti giyen aynı havayı soluyan insanlarla, yan yana her gün oturduğu insanla sadece ücret konusunda farklı ama diğer her konuda eşit. Biz de diyoruz ki biz her konuda eşit olmak istiyoruz. Şartları eşitleyelim, hiçbir eksiklik olmasın, ücretimizi de eşit alalım. Çalışma koşulumuzu da eşitleyin. Bu müteahhidi, taşeronu bütün kamu kuruluşlarından silelim.

Herkes burada emeğinin sömürülmemesi taraftarıdır. Emekten yana tavır koymaktadır. Bunun en temel hedefi de budur, tamamıyla taşeronu kaldırmaktır.

Y.E. Mücadele Birliği: Şu anda iş bırakan kaç işçi var? Hepsisi taşeron işçisi mi?

PTT İşçisi: İlk gün itibarıyla 153 arkadaşımız iş bırakmıştı. Zaten toplam personel de burada 170 kişi. Geri kalanlar kadroludur.

Burada büyük bir direniş sergilenmektedir. Zaman zaman kurum yöneticileri içimizden birkaç arkadaşı çekmek için bir takım hilelere başvuruyorlar. Ama buradaki arkadaşlarımız yeterince bilinçli, herhangi ayak oyununa kanmayacak kadar akıllı insanlar.

Y.E. Mücadele Birliği: Bunu işçilerin birliğini bölmek için yapıyorlar

PTT İşçisi: Tabii tabii, buradaki işçilerin içine nifak sokarak çeşitli dedikodular yayarak yapıyorlar bunu. Tabii bunu birebir değil de, çeşitli oyunlarla, hani derler ya Bizans oyunu yöntemiyle yapmaya çalışıyorlar. Burada bir Bizans oyunu dönmekte. Arkadaşların da bu konuda kafaları karışmakta. İlk defa böyle bir olayla karşı karşıya kalıyorlar. Hani dost gibi görünüp

mel karakterleri Ekim Devrimi'nde somutlanmıştır. Bu anlamıyla Ekim Devrimi, dünya proletaryasına yürünecek yolu göstermiştir. Elbette bu, dünyanın geri kalanında Ekim Devrimi'nin taklit edilmesi anlamına gelmezdi, gelmedi de. Çin, Doğu Avrupa, Küba, Kore, Vietnam ve diğer ülke devrimleri birbirinden farklı siyasi süreçler izledi. Fakat bütün bu devrimlerde, Ekim Devrimi'nde de öne çıkan temel karakterler belirleyici rol oynadı. Bu nedenle, seksenaltı yıl sonra bile Ekim Devrimi, ezilen ve sömürülen sınıflara yol göstermeye devam ediyor.

Geçiş çağının bütün devrimlerinde zafer proletaryanın öncülüğünde gerçekleşti. Proletarya dışında, devrimde öncülüğe soyunan diğer sınıflar, ya devrimi yarı yolda bıraktılar, ya da zaferlerinin devamı için proleter öncülüğü kabul etmek durumunda kaldılar.

Ekim Devrimi, sosyalist bir devrimdir. Ancak, tek başına proleter sınıfın eseri olmamıştır. Ekim Devrimi'nin zaferinde yoksul ve küçük mülk sahibi köylülüğün çok önemli bir rolü vardır. Devrim bir işçi-köylü ittifakına dayanıyordu. Bu ittifak içinde proletarya öncü konumunda bulunuyordu. Teorik ve pratik alanda oldukça önemli bir devrimci birikime, savaşı ve atılgan karaktere sahip olan işçi sınıfı, toplumun geri kalan bütün ezilenlerini arkasından sürükleyebilecek toplumsal etkiye sahiptir. Ekim Devrimi, bu evrensel gerçekliği kendi zaferinde somutladı.

Eğer Rusya işçi sınıfı, yalnızca kendi sosyalist hedefleri peşinden koşup, geniş yığınlar için emperyalist savaşı sona erdirecek demokratik bir barış, köylüler için toprak, ezilen uluslar için kendi kaderini tayin hakkı taleplerini gözardı etseydi, asla zafere ulaşamazdı.

Günümüzde demokrasi ve politik özgürlük mücadelesini küçümseyenler var. Oysa ki emperyalizmin dünyanın ezilen halkları üzerinde tekellerin emekçiler üzerindeki egemenliği arttıkça, politik özgürlük için mücadele de sertleşir, yoğunlaşır. Çünkü tekelci egemenlik demokrasinin yadsınmasıdır. Dünyanın en ileri kapitalist uluslarında artık demokrasi, salt biçimsel bir hal almış, içi boş bir kabuk durumuna gelmiştir. Dünyanın her yerinde, demokratik hakları ortadan kaldıran tekelci egemenliğe karşı mücadelede bir sığrama yaşanıyor. NATO'ya, WTO'ya, emperyalist savaşlara, askeri darbelerle, faşizme karşı yükselen kitlesel mücadele, geçiş çağına öncülük eden proletaryanın zaferini yakınlştırıyor. Onmilyonlarca emekçinin özgürlükler için yürüttüğü bu mücadelede, sosyalizmin kızıl bayraklarını göremediği için hayal kırıklığı yaşayanların politik karamsarlığı, geçiş çağının canlı diyalektliğini göremeyen bir kavrayış yoksunluğunun bir sonucudur.

Öte yandan, Ekim Devrimi, demokrasi ve politik özgürlük uğruna mücadelenin bir devrim ve iktidar mücadelesi olduğunun canlı örneği olmuştur. Ekim Devrimi öncesi yaşanan sekiz aylık devrim süreci, demokrasinin artık burjuva sınırların çok ötesinde, bir devrimci diktatörlük olarak ele alınması gerektiğini gösterdi. Burjuva iktidarın yanı başında ortaya çıkan işçilerin ve köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğü, Rusya'yı dönemin en «demokratik» cumhuriyetinden bin kez daha demokratik bir ülke haline getirmişti. Demek ki, demokrasi ve politik özgürlük mücadelesinden anlaşılması gereken şey, burjuva sınırlarda hap solmuş hak ve özgürlükler mücadelesi değil, devrim ve halk iktidarı mücadelesiydi.

Ekim Devrimi, mücadele biçimleri, araçları ve örgütleri yönünden de, dünya proletaryasına örnek teşkil eden karakteristik özelliklere sahiptir. Devrimin kaldırıcını Leninist tipte bir parti olan Bolşevik Parti harekete geçirmiştir. Fakat kaldırıcın asıl dayanak noktasını Sovyetler oluşturdu. Onmilyonlarca işçiyi, köylüyü, askeri biraraya getiren Sovyetler ortaya çıkmasaydı, Ekim

Devrimi yaratılamazdı. Çarlığa ve burjuvaların egemenliğine karşı mücadele organları olarak doğan Sovyetler, zaferden sonra iktidar aygıtı durumuna geldiler. Bu sayede, onmilyonların yaratıcı girişkenliği, öfkesi, ümitsizliğe dek varan şiddetli duygular, adeta devrimin zaferini kaçınılmaz kıldı. Ekim Devrimi'nin bu deneyimi, bütün devrimlerin evrensel bir yasası durumuna geldi. Doğu Avrupa Devrimleri'nde Birleşik Cephe ve Vatan Cephesi, Çin'de milyonları barındıran Kızıl Ordu birlikleri, bu evrensel yasanın farklı biçimlerde yaşam bulması oldu. Günümüzde Leninist Partinin büyük önem verdiği komite ve konseylerin oluşumu için ortaya koyduğu çabalar, her büyük devrimin bu evrensel özelliğinin kavranmasına dayanır.

Ekim Devrimi deneyimi, geçiş çağının tümü boyunca, Leninist tipte partilerin ne denli yaşamsal öneme sahip olduğunu kanıtladı. Devrimci atılganlığa, demokratik merkeziyetçi bir disiplinle, anayasal budalalığa sapmayan bir karakter sağlamlığına sahip biricik örgütler, Leninist tipte partilerdir. Geçiş çağının geldiğimiz aşamasında, sorunlar alabildiğine karmaşık, mücadele ise alabildiğine serttir. Böyle bir süreci yalnızca Leninist tipte partiler omuzlayabilirler. Burjuvazinin proleter devrimler karşısında yüzelli yıllık bir deneyim birikimi var. Böylesi bir birikime karşı mücadelede devrimci atılganlık ve karakter sağlamlığı ile donanmış Leninist partiler ön plana çıkacaklardır. Daha şimdiden bu yönde azımsanmayacak devrimci gelişmeler yaşanıyor. Oportünizm batabağına saplanmış olanlarla, gerçekten savaşı niteliklere sahip olanlar arasındaki keskin ayrımlar, geçiş çağının sertleşen mücadeleleri tarafından besleniyor.

Parçalanan Zincirler

Ekim Devrimi, emperyalizmin en zayıf halkası olan Rusya'da zafere ulaşmıştı. Bu zaferi izleyen bir dizi ülke devrimi ise yenilgiyle sonuçlandı. Burjuva dünyası, yeni Ekim zaferlerini engelleyebilmek için faşizmi işbaşına getirdi. Ekim yolunda ilerleyen devrimci gelişmeleri ezmek amacıyla inanılmaz bir baskı aygıtı ve tüm ekonomik olanaklar kullanıldı. Bu nedenle Rusya'da devrim uzunca bir süre yalnız kaldı.

Günümüzde, emperyalizmin ulaşmış olduğu yeni evre, tüm bağımlı ülkelerin proleterlerini ve emperyalist merkezlerdeki emekçileri aynı kader ortaklığında birleştirdi. Ayaklanmalar yüz yılının ateşi dünyanın beş kıtasında birden yanyor. Rusya'nın bir dönem yaşadığı yalnızlığı artık her hangi bir ülkenin devriminin yaşaması düşünülemez. En başta, yaşayan sosyalist ülkeler, devrimci ayaklanmaların baş destekçisi durumundalar. Latin Amerika'nın devrimci halkları üzerinde Küba'nın etkisi biliniyor. Üstelik, haberleşme ve ulaşım teknolojisinin geldiği düzey ve yaygınlık, devrimleri bulaşıcı bir virüs hızında dünyanın dört bir tarafına yayıyor.

Geçiş çağı, Ekim Devrimi'nden bu yana sürüyor. Bütün bu dönem boyunca dünya proletaryası ve emekçiler, muazzam birikimler elde ettiler. Sosyalizm, kapitalizm karşısında tüm yönlerden üstünlüğünü kanıtladı. En başarısız sosyalizm deneyimleri bile, en iyi kapitalist ülkelerden on kat, yüz kat daha demokratik, kültürel anlamda daha üstün bir yaşam yarattı. İnsanlık sosyalizm sayesinde muazzam dönüşümler yaşadı. Yaşamaya devam edecektir. Emperyalizmin her yanından paslanıp çürümüş olan zinciri, bir değil bir çok yerden kırılıyor.

Büyük insanlık, Ekim Devrimi'nin ve Leninist partilerin gösterdiği yoldan, devrimci zor araçlarıyla, özlemlerinin en büyüğüne, gerçek özgürlükler dünyasına kavuşacaktır. □

YENİ EVRE'DE YENİ EKİMLER

Büyük Ekim Devrimine ilişkin oldukça bilinen bir anekdot vardır: Devrimin zaferi üzerinden tam yetmiş gün geçmiştir. Yetmişbirinci günün sabahı Lenin gece boyunca yağan karların üzerinde sevinçten yerinde duramaz. Merakla kendisini izleyenlere şöyle seslenir: “Yaşasın! Paris Komünü’nden birgün daha fazla yaşadık.” Lenin’in kuruluşuna öncülük ettiği Sovyetler Birliği, yetmişdört yıl boyunca ayakta kalmayı başaracaktır.

Eski Rus takvimiyle 25 Ekim’de, yeni takvime göre 7 Kasım’da Bolşevik kızıl müfrezeler öncülüğünde, burjuvaların karargah kurduğu Kışlık Sarayı ele geçiren Rusya proletaryası, koskoca bir çağın müjdesini veriyordu. Bu, kapitalizmden komünizme geçiş çağıdır. **Geçiş çağı** betimlemesini iyi anlamak gerekiyor. Marx’ın sözleriyle bu “koca çağ”, tek bir ülke ya da ülkeler topluluğu için düşünülmemelidir. Söz konusu olan, bütün dünya ülkelerini kapsayan bir geçiştir.

halini aldı. Bir avuç emperyalist ülke, dünyanın geri kalanı üzerinde egemenliğini kurarken, aynı zamanda dünyanın her alanında kapitalizmi geliştirdi. Sermaye her gittiği yerde kendi işleyiş yasalarını hakim kıldı. Tarih, tek bir ülke ile sınırlı olmayan, bir dünya ve insanlık tarihi seviyesine, en çok bu dönemde ulaştı. Eğer dünya tarihi kapitalizmden komünizme geçiş için olgun bir duruma gelmemiş olsaydı, büyük Ekim Devriminin kaderi, bu olgunluğa ulaşmayan bir tarihte ortaya çıkan Paris Komünü’nden farklı olmazdı. O soğuk kış sabahında karlar üzerinde gezinen Lenin’in alışılmadık sevincinin ardında, kuşkusuz bu derin kavrayış vardı.

Tek başına hiçbir olay, -bu olay büyük bir devrim bile olsa-, insanlık tarihine yeni bir sayfa açmaya yetmez. Ekim Devrimini sonraki devrimlerin tümünü etkileyen büyük bir olay haline getiren, kapitalizmin dünya çapındaki gelişiminin komünizme geçiş çağı için koşulları uygun hale getirmesiydi. Ekim Devrimi, geçiş çağındaki bitmez tükenmez kavgaların ilk top atışı oldu. İnsanlık, kapitalizmi aşmak, komünizme varmak yolunda bugüne kadar onmilyonlarca savaşçısını feda etti. İkinci Paylaşım Savaşında yalnızca Sovyetler Birliği yirmi milyon insanını kaybetti.

Kapitalizmden komünizme geçiş çağını dünya çapında düşündüğümüzde, son onbeş yılın gelişimi daha net anlaşılır. Tarih hiçbir zaman düz bir çizgide ilerlemedi; duraksamalar, hatta bazen geri düşüşler ve nihayetinde her zaman büyük sıçramalar biçiminde bir çizgi izledi. Bunu en iyi, feodalizmden kapitalizme geçişi kapsayan, yaklaşık ikiyüz yıl süren burjuva devrimleri döneminde gözlemleyebiliriz. Eski toplumu temsil eden feodalizm, defalarca burjuvazinin elinden iktidarını geri almayı başardı. Fakat, eski toplum asla kendini restore etme işini başaramadı. İktidarı yeniden ele geçirmeyi başaran feodaller, attıkları her adımda kapitalizme geçişe hizmet etmek zorunda kaldılar. Bugün yaşananlar, bir de bu kavrayışla ele alınmalıdır. Leninist Parti bu konudaki görüşlerini, “sosyalizm öldü!” çılgınlıklarının ortalgı kapladığı ve tüm bir devrim cephesini büyük bir ideolojik baskı altına aldığı 90’lı yılların başında dile getirmişti. Sosyalist ülkelerde yaşanan geri düşüşler, karşı-devrimcilerin iktidarı ele geçirmeleri, tarihin akışını değiştirmeye yetmedi. Karşı-devrimcilerin geçici zaferleri karşısında moralleri yerlebir olanlar, sosyalizmin kapitalizm karşısındaki yenilgisini ilan edenler hiç de az değildir. Fakat, insanlık tarihinin bütünü içinde oldukça kısa sayılması gereken on yıl sonra, dünyanın bütün kıtalarında sosyalizmin, devrimci güçlerin muazzam atılımlarına tanık olmaktadır. Bu durum tek bir gerçekle açıklanabilir: **Kapitalizmden komünizme geçiş çağı sürüyor.**

Büyük Meydan Savaşı

Emperyalizmle birlikte kapitalizm, bir dünya sistemi

Ekim’in Yolunda

Tarihin durdurulmaz akışı içinde büyük dönüşümün en te-

insanlara sıcak yaklaşan insanlar aslında onların gerçek düşmanları. Her zaman söylüyoruz, şu an dost olan omuz omuza birlikte çay içtiği arkadaşlardır. Geceleyin burada birlikte yattığı arkadaşlardır. Aynı ekmeği yediği arkadaşlardır, gerekince birlikte aç kaldığı arkadaşlardır. Yöneticiler, kurum idari amiri vs. bugün dost gibi davranıp sadece işlerini yaptırmanın peşindeler. Sadece ve sadece bizden faydalanmak peşindeler. Arkadaşlara defalarca izah ediyoruz. Ücretsiz personel çalıştırılmakta. Ücret vermeden şu anda içerde personel çalıştırıyorlar. SSK primi ödemedi, sigortasız işçi çalıştırıyorlar. Bu noktalarda genel anlamda bir yılın hukuksuzluk var.

Y.E. Mücadele Birliği: Buradaki işçiler ortalama kaç yıllık işçi?

PTT İşçisi: Buradaki işçilerin en yenisi iki yıllık işçi.

Y.E. Mücadele Birliği: Kadrolu işçilerle taşeron işçiler arasında ne kadar ücret farkı var?

PTT İşçisi: Kadrolu işçiler 800 milyon maaş alıyorlar, taşeron işçilerse 290 milyon maaş alıyorlar. Burada kimi işçiler, 1 buçuk milyara yakın maaş almakta. Aradaki uçurum gerçekten yüksektir. Aynı işi yapan memur anlamında değerlendirmemek gerekir. İşçi bazından bakarsak 1 buçuk milyara 290 milyon gibi orantısız bir rakam vardır. Kurum bunu kendi eliyle teşvik etmektedir. Yöneticileriyle idari amirleriyle tamamiyle kendi eliyle teşvik etmektedir.

Y.E. Mücadele Birliği: İş bırakmadaki temel talepler nelerdir?

PTT İşçisi: Temeldeki talepler, öncelikle bizim hazırlamış olduğumuz, haklı taleplerimizi içeren takım sözleşmesinin imzalanması. Karşılıklı güven ortamımız artık kalmadı, bu noktadan sonra onların şifahen vermiş oldukları sözlere güvenmiyoruz.

Bize yıllık izin vaat ettiler yıllar önce hiç birisi yerine gelmedi, kıdem tazminatı tazminatları verilmedi, hiçbirisi yerine gelmedi. Artık biz onların sözleriyle ya da sözleşmeleriyle çalışmak istemiyoruz, biz karşılıklı güven ortamı oluşturmak istiyorsak, bu sözleşmeye imza koyalım. Arkadaşlarımızın haklarını verelim, bu noktadan itibaren bu şekilde çalışalım dedik. Patron da her zaman olduğu gibi olumsuz cevap verdi. Biz de o zaman, emekten gelen gücümüzü kullanarak, üretimden gelen

gücümüzü kullanarak, -burası için konuşuyorum- dağıtımdan gelen gücümüzü kullanarak iş durdurduk.

Aynı zamanda başka bir yasal sorun daha var, 21 gündür arkadaşların günlük yevmiyeleri ödenmemektedir. 21 gündür arkadaşların yevmiyeleri ödenmediği için de buradalar.

Y.E. Mücadele Birliği: Anladığımız kadarıyla ne PTT, ne de taşeron firma anlaşmaya sıcak bakmıyorlar. Ne yapmayı düşünüyorsunuz? Farklı eylemlere gidecek misiniz? Birkaç gün önce Saraçhane’de yapılan savaş karşıtı eylemdeydiniz. Bunun dışında farklı eylemler düşünüyor musunuz?

PTT İşçisi: En sonunda sesimizi kimse duymazsa PTT Bahçelievler Dağıtım önünde arkadaşlarımız kendini ateşe verecek ya da başka şeyler yapılacak, ama burada bir ses duyulacak. Buradaki zulmün bitmesi için, taşeronun talanının sona ermesi için, her türlü ses getirecek eylem bizden beklensin. Bu noktadan itibaren gerek medya kuruluşlarıyla, gerek kamu kuruluşlarıyla karşılıklı güven ortamımız zedelenmiştir.

Kimse bizim haklı taleplerimizi duymuyor, kulak tıkıyor, bu noktadan sonra da bizim yapacaklarımız... bilemiyorum her şeyi yapacağız.

Y.E. Mücadele Birliği: 21 gündür gece-gündüz buradasınız, herhangi bir destek alıyor musunuz?

PTT İşçisi: KESK’e bağlı Haber-Sen 9 No’lu şube başkanı zaman zaman gelip moral-motivasyon anlamında görüşmeler yapıyor. Türk-İş’e bağlı Haber-İş de gelip zaman zaman destek verdiklerini söylüyorlar. Ben kendilerine de teessüflerimi bildiriyorum. “Fiili olarak, içinizden görevlendirdiğiniz 50 tane 100 tane arkadaşımız bizimle burada birlikte beklerse, bize fiili destek sağlarsanız o zaman biz anlarız. Yoksa biz sizin verdiğiniz çayla-şekerle ayakta durmuyoruz. Bize moral lazım, motivasyon lazım. Gerçekten, bu direnişin içerisinde unsur olmak lazım, öge olmak lazım. Bu direnişi dışarıdan destekliyorumla bu iş bitmez.” Sürekli bunu söylüyoruz.

Y.E. Mücadele Birliği: Son olarak söylemek istediğini bir şey var mı?

PTT İşçisi: Sonuna kadar buradayız.

Saraçhane’deki Savaş Karşıtı Eyleme PTT İşçileri de Katıldı...

Zindanları Yıkacak, ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

Kolektif Bilinç Asla Yokolmaz!

Hafızasını yitirse de, devrimci bir tutsağın teslim alınmaya karşı direncini, devrime, partiye ve yoldaşlarına bağlılığı en canlı, en somut, en içten haliyle anlatan TKEP/L davası tutsağı Ölüm Orucu savaşçısı Ergül Çiçekler'in* yoldaşına yazdığı satırları okurlarımızla paylaşmak istedik. İşte o satırlardan kısa bir bölüm:

"Merhaba,

Birkaç gün önce yolladığım mektubu aldım. Daha doğrusu, mektup, kağıtlar ve şiir kitabım. Tüm hepsi için teşekkür ederim. Biliyorum, bunları karşılıksız yaptınız, ama ben yine de sizlere, bir şeyler göndermek isterdim, maalesef burada sizlere layık bir şey yok.

Mektubun önümde, okuyarak yazıyorum, başka türlü yazamıyorum.

Sağlığımı sormuşsun, iyi olduğumu düşünüyorum. Doktorlar, daha doğrusu profesörler, bana 80 yaşına gelsem de artık hafızamı düzeltemeyeceğimi, düzeltemeyeceğimi söylediler. Bildik bir tedavisi yokmuş. Bu biraz moralimi bozdu. Ama yanıp yıkılacak kadar da aciz değilim. Çünkü pişmanlık duyacağım bir şey yok. Ayrıca, belki diyeceksin, 'bilim yanılmaz', bundan emin değilim, ama profesör doktorlar da yanılır. O, konformist teslimiyetçi profesörlerin düşüncesi. Ben bir gün mutlaka beynimi düzeltereğim. Bu benim, benimle olan kavgam. Unutuklarımı hatırlayacağım ya da en azından unuttuğum şeyler ne, onu bileceğim. Hayır, böyle de yaşanır, ama ben bunu tercih etmemeliyim. Bir gün, ama mutlaka bir gün, yine nor-

mal bir insan gibi uyanacağım.

Çalışma ortamından bahsetmişsin, çok güzel bir ortammış, sıcak sohbet, çalışma. Ben çok fazla sizinkine benzer ortamlarda bulunduğumu söyleyemeyeceğim. Ben kapalı ortamlarda çalışmayı hiç sevmem ve bundan dolayı da beceremem. Ama gene de sizlerin yanında olmayı çok isterdim.

(...)

Biliyor musun, sizlere yazmak hem çok güzel, hem de çok zor. Bana hem çok yakınsınız ama hem de çok uzaksınız. Hem sizlerin duymak istediklerini hem de benim söylemek istediklerimi yazamıyorum. Elimde değil, üzgünüm demek yetmiyor, ama daha ne diyebilirim ki... Bir ara verdim...

Yolladığım kitabı (Mavi Atlasla Kızıl Şeritler Çektik) okumaya başladım. Tabii kısa kısa şiirleri ezberleyebilir miyim, sanmıyorum. Ama Önsöz'ünü beğendim. Belki bana bir süre sonra bir şeyler çağrıştırır. İçindeki şiirleri daha önce görmedim -en azından hatırlamıyorum-. (...) kitap güzel olmuş, şu an elimde, bakıyorum. Sadece aklımdan geçti, kitabın arasına 5-10 tane kara kalem vb. siyah beyaz çizimler koysaydınız, sanki daha da güzel olurdu diyebilirim. (...)"

*Ergül Çiçekler, 2 hafta önce Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'nden tekrar Kandıra F Tipi Cezaevi'ne götürülmüştü. Yapılan müdahale sonucu şu an son on yılını ve Ölüm Orucu eylemini hatırlamayan Ergül Çiçekler, günlük olayları da bir günden uzun süre hafızasında tutamıyor.

O BÜYÜK GÜN GELDİĞİNDE YİNE DOSTLUKLA KUCAKLAŞACAĞIZ

"Vurulmuşum
Dağların kuytuluk
bir boğazında
Vakitlerden bir sabah namazında
Yatarım kanlı, upuzun
Düşüm gecelerden kara
Bir hayra yoranım çıkmaz
Canım alırlar ecelsiz
Sığdıramam kitaplara
Şifre buyurmuş bir paşa
Vurulmuşum
Hiç sorgusuz, sualsiz"

... Tokat'ın Zile ilçesi Yaylayolu Köyü civarında çıkan çatışmada dört MKP-HKO gerillası ölümsüzleşti: Cemal Keser, Zeynel Aslan, Kenan Köşedeniz ve Erol Baştuğ.

Uğruna tüm yaşamlarını verdikleri mücadele içerisinde ölümsüzlük yatağına uzanırken geride kalanlara devrim için yaşamış bir yaşamın değerlerini bıraktılar. Uzun süren devrimcilik yaşamlarının en önemli süreçlerinden anınları dik çıkmayı başarmış olan gerillalar, düşmanla girdikleri son çatışmada da yiğitçe dövüşmüş ve devrim sayfalarına adlarını yazdırmışlardır.

Onlar dağlara sevdalı devrimcilerdi. Belki de en büyük

hayalleriydi dağlara gidip, orada savaşarak ölümsüzleşmek... Hiçbir şey onları hayallerini gerçekleştirmekten alıkoyamadı.

Umut adında bir gülümseyiş bıraktılar arkalarında. Dostça paylaşılmış anıları, hiç unutulmayacak olan paylaşımları... Gülüşlerine bin kurşun sıkılmış da olsa, umuda kurşunun işlemeyeceği günler-deyiz artık.

Anıları önünde saygıyla eğiliyoruz.

Zafere kadar daima!

Sevgili Cemal,

Dursun'un ölümsüzlük haberinden sonra senin de ölümsüzleştiğinin haberini aldık. İkinizin de gülüşleri ayrı ayrı öyle yer etmiş ki belleğimizde, onların solabileceğini bir an bile düşünmedik. Sizinle bir gün yeniden kucaklaşıp, konuşamamanın, birlikte ağız dolusu gülüşüp söyleşememenin acısı çörelendi içimize. Ama hep aramızda olduğunuzu bilmelisiniz. Zaten ölümsüzlük, insanın doğal yaşamının sona ermesinden sonra başka yüreklerde yaşamaya devam etmesi değil midir? Siz bizimle beraber yaşamaya devam ediyorsunuz. Biz sizin yerinize de mücadele etmeye devam ediyoruz. Sizin uğruna canınızı verdiğiniz devrimi gerçekleştirdiğimizde yine omuz omuza halaya duracağız.

O büyük gün geldiğinde yine dostça kucaklaşıp anıları yadedeceğiz. Daima...

Zindandan Bir Arkadaş

ARMUTLU BARİKATLARINDAN..

14 Eylül 2001 akşamı, radyodan haberleri dinliyoruz. "Küçük Armutlu'ya Saldırı!" bu haber hepimizi dehşete düşürüyor. K.Armutlu'ya, Ölüm Orucu eylemine devam ederken ölümsüzleşen Ümüştü Şahingöz'ün cenazesini bahane ederek saldırıyor devlet...

Haberler devam ediyor... "Armutlu'ya giriş çıkış yapılamıyor" diyor radyodaki spiker. Ne yapmalıyız diyoruz? Soran gözlerle birbirimize bakıyoruz. Hepimizin yüzünden aynı ifade okunuyor. "Ne olursa olsun oraya gitmek!"

Hiç vakit kaybetmeden yola çıktık, yanımızda oraları bilen bir yoldaşla. Uzun ve zorlu bir yolculuktan sonra Armutlu'ya girebildik.

Gece yarısı... Barikatlar başında ateşler yakılmış, yeni bir saldırı bekliyor herkes. Biz de kendimizi tanıtıp omuz omuza düşmanla savaşmak için geldiğimizi söylüyoruz. Ölüm Orucu evi önündeki nöbet çok çabuk geçiyor, gün doğuyor...

Barikat sorumlularından Sultan'la konuşuyoruz, orada kalıp barikatlarda birlikte savaşmak istediğimizi söylüyoruz. Bizi ikinci barikata götürüyor Sultan. Leninistler olarak barikatların arkasında yerimizi alıyoruz.

Mahallenin girişinden itibaren belirli aralıklarla kurduk barikatlarımızı. Biz mahallenin girişindeki ikinci barikattık. Daha sonradan barikatları numaralandırdığımızda adımız İkinci Barikat olarak kaldı. Eğer düşman Ölüm Orucu eyleminin yapıldığı evlere Armutlu'nun merkezinden girmeye kalksardı, onların karşısına çıkacak olan ikinci engel biz Leninistlerdik. Ölüm Orucu eylemcilerine de yaklaşık 500 metre uzaktıydık. Hemen organizasyon yapılmıştı. Siper yoldaşlarımızla ortak bir ektik orada. Barikat komutanımız çok genç bir siper yoldaşımızdı.

Gün içinde iri taşlar topluyor barikatı güçlendiriyor, yollara demirler geriyor, çukurlar kazıyor, molotoflar, sapanlar hazırlıyor, taş atma, hedef vurma çalışmalarını yapıyorduk. Polis sık sık keşif ve taziye uçuşları yapıyordu üzerimizde. Neredeyse evlerin çatısına değecek denli yaklaşıyordu barikatların üzerine. Polis helikopterlerinin sesleri duyulduğu anda yüzlerimiz maskeli, halaya duruyorduk düşmana karşı.

Akşam olduğunda işlerinden evlere dönen işçi-emekçi halk, barikatlarımıza misafir oluyorlardı. Birlikte sohbet ediyor, yakılan ateş etrafında türküler, marşlar söylüyorduk. Barikatlardaki dördüncü günümüz 15 Eylül'de, Ölüm Orucu savaşçılarına yapılan saldırıyı protesto etmek için zindanda feda eylemi yapan Ölüm Orucu savaşçısı İbrahim Erler'in ölümsüzleştiği haberi gelmişti. Bu haber, tüm barikatlarda saygı duruşu ve sloganlarla karşılandı. Akşam saatlerinde de K.Armutlu halkı barikatımıza geldiğinde, İbrahim Erler için biz Leninistler de bir anma yaptık. Küçük bir konuşmanın ardından saygı duruşunda bulunularak sloganlar attık.

22 Eylül'de K.Armutlu halkıyla görüşmeler yapan polis, barikatların kaldırılması halinde buraya saldırmayacaklarını, polis gücünü de geri çekeceğini söylüyordu. O gün akşamüzeri anlaşmanın

yapıldığı ve barikatların söküleceği haberini aldık. Bu bizim için anlaşılması mümkün olmayan bir durumdu. Çünkü düşmana güvenilmezdi. 19 Aralık'tan 3-5 gün önce F tiplerine geçişin ertelendiğini söyleyen, ardından en kanlı katliamla tutsakları onlarca ölü, yüzlerce yaralıyla F tiplerine götüren düşman, aynı düşmandı. Ölüm Orucu savaşçıları koruyan en büyük engel olan barikatların sökülmesi, eylemcileri ve refakatçileri düşmanla yüz yüze bırakmak demektir. O akşamüstü, her taşını ellerimizle yaptığımız barikatımızı söktük. Diğerlerini de... yollara özel olarak dağıttığımız taşları temizledik...

Barikatlar kalktığı için sürekli orada kalmamızı gerektirecek bir şey kalmamıştı, ayrıldık... Sürekli gidip geliyor, K.Armutlu'yu bizzat bırakmıyorduk.

Armutlu'da Katliam!

5 Kasım'da Armutlu'ya panzerler, gaz bombaları, uzun namlulu silahlarla saldıran polis 19 Aralık'ta aratmayacak bir katliam gerçekleştirdi. Ölüm Orucu savaşçısı Arzu Güler, barikat sorumlusu Sultan Yıldız, refakatçi Barış Kaş, 96 Ölüm Orucu savaşçısı Bülent Durgaç bu alçakça saldırıda katledildiler.

Orada siper yoldaşlarımızla olamamak... Yiğit Sultanımızın yanında, arkamıza alamamak Ölüm Orucu savaşçıları... Onlar gibi göğüsleyememek ölümü... Canımızı çok yaktı, yüreğimizi dağıtıldı...

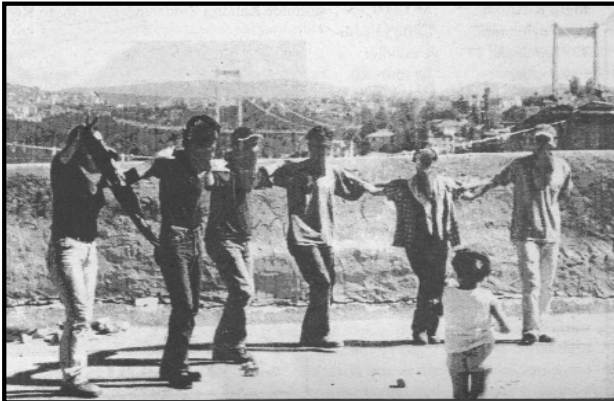
Yine Armutlu'dayız, ama bu sefer yanıp yıkılmış evin önünde boş kovanlara, gaz bombalarına bakıyoruz.... Birkaç gün daha orada kaldıktan sonra gidiyoruz.

Yine bir haber... "Armutlu Ölüm Orucu evine saldırı!"

13 Kasım sabah saat 06:40'da yeni bir katliam için kolları sıvadı faşist devlet güçleri. Gaz bombalarıyla uzun namlulu silahlarıyla Ölüm Orucu evine saldırıyorlar. Demir kapısını kırarak içine girdikleri evde Ölüm Orucu savaşçıları ve refakatçilerine vahşice saldırarak gözaltına alıyorlar.

Öğlen saatlerinde de Alibeyköy Ölüm Orucu evinin ablukaya alındığını duyuyoruz... Alibeyköy'e yetişebiliyoruz. Ölüm Orucu savaşçısı Aydın Hambayat dışında bulunan halka bir konuşma yapıyor ve evde bulunan diğer Ölüm Orucu savaşçılarıyla aşağıya iniyorlar. Ölüm Orucu savaşçıları ve refakatçileri gözaltına alınıyor burada da.

DGM önünde bekliyoruz. Gözaltına alınan Ölüm Orucu savaşçıları hastaneden getiriliyor az sonra. Zılgıtlar ve alkışlarla karşıyoruz onları. DGM'de görülen duruşma sonrası Armutlu ve Alibeyköy Ölüm Orucu evinde bulunan savaşçılarından çoğu tutsak alınıyor. Ölüm Orucu evinden sonra Armutlu ve Alibeyköy'de Ölüm Orucu eylemi bitiriliyor.

SARAÇHANE KAPANINDA EYLEM

19 Ekim'de Irak'ta işgale ve asker gönderilmesine karşı bir eylem düzenlendi. Irak'ta Savaşta Hayır Koordinasyonu'nun tertiplediği eylem, İstanbul Büyükşehir Belediyesi binasının önünde yapılacaktı ve sonrasında Beyazıt'a yürünecekti. Ancak polisin izin vermemesi üzerine, inisiyatif eylemi Saraçhane Parkı'na çekti. Yani kapalı bir alana... Zaten Irak'ta Savaşta Hayır Koordinasyonu'nun düşündüğü tek şey basın açıklamasıydı. Açıklamayı yapıp, bir an önce eylemi bitirmeyi düşünüyorlardı. Daha önce Koordinasyon'u oluşturan bileşenlerin yapmış olduğu toplantıda getirileceği söylenen kitle getirilmediği için Beyazıt'a yürüyüş, Koordinasyon'un gündeminden tamamıyla çıkmıştı. Kazasız belasız eylemi kotarmış olmaları istiyorlardı.

Mücadele Birliği Platformunun, DEHAP, Haklar ve Özgürlükler Cephesi (HÖC), Devrimci Hareket, EMEP, direnişteki PTT işçileri, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP)'nin katıldığı eylem, polisin yoğun ablukası altında sloganlarla başladı. Biz, Mücadele Birliği yazan pankartımız, Deniz Gezmiş posterlerimiz, "Denizlerin Yolunda DÖB Saflarına" yazan afişlerimizle, sloganlarımızla eyleme başladık.

Yaklaşık 500'ün üzerindeki kitleye polisin saldıracağı, eylemin başından itibaren belli olmuştu. Sermayenin kolluk güçleri; gaz maskeleri, çevik polisi, köpekleri ve 19 Aralık'ta devrimci tutsaklara karşı kullanılan biber gazlarıyla kitleyi ablukaya almıştı. Kitlenin toplandığı yer ise, onların gökte arayıp da yerde buldukları cinsten, tam bir kapandı. İnişiyatfin okuduğu basın açıklaması sloganlarla sık sık kesildi. Basın metni okunduktan sonra polislerde bir hareketlilik görüldü. Saldırı başlayacaktı. Biz de faşizmin anladığı dille karşılık vermek için sopalarımızı hazırlamıştık. Az önce tüm sesleriyle slogan atan EMEP'liler, polisin hareketliliğini görünce kitlenin arkasından kaçmaya başladılar. Polis telsizlerinde ise "dağılmalarına izin vermeden etkisiz hale getirin" talimatı gelmişti. Ve özellikle Mücadele Birliği pankartı arkasındakileri göstererek "bunları alın" diyorlardı. Reformistler ve oportünistler gerçek yüzlerini gösterip

kaçarken, polis, özellikle bizi hedef alarak saldırıya başladı. Kitlenin polise arkasının dönük olması yüzünden, saldırı başlayınca izdiham oluştu. Bir de bugün biber gazı sıkılınca ne görebiliyor, ne karşılık veriyor ne de nefes alabiliyorduk. Bu kargaşada bir de çıkacak yerin olmaması, kitleyi dar bir alana sıkıştırmıştı. En başından beri polisin planladığı olmuştu. Tesadüfi olarak kitlenin sıkıştığı demir parmaklıkta bir açığın bulunmasıyla, kitle buradan kurtuldu ve sokaklara dağıldı. Bu arada tüfeklerle atılan gaz bombaları bir okurumuzun elbisesini delerek yaralanmasına yol açtı. Elbisesinin kalın olması hayatını kurtarmıştı. Ancak burjuvazinin güvenliğinden sorumlu polisler, kitlenin ara sokaklarda birleşebileceği korkusuyla Unkapanı'ndan Eminönü'ne kadar panzer desteğiyle dağılan kitleyi kovaladı.

Kitlenin büyük bölümünün devrimci çevrelerden olmasına rağmen tertip komitesinin eylemde devrimci bir nitelikten yoksun tavırlar göstermesi kitleyi çaresiz bıraktı. TC'nin faşist karakteri gözardı edilerek, eylemin sadece bir basın açıklaması kalıplarına sokulması, en geniş birliktelik söylemiyle Özgür-Der gibi gerici-faşistlerin Koordinasyon içerisinde olması ve eyleme gelmemesi, tüm güçleriyle eyleme katılacaklarını belirtenlerin 30 kişiyi bulmayan sayıyla katılması, bir an önce açıklamanın okunup eylemin bitirilmek istenmesi vb. etkenler gelişmelerin seyrini belirledi.

Sermaye, kolluk güçlerinin uygulamalarıyla savaşa karşı eyleme geçenlere nasıl davranacağını bir kez daha gösterdi. Biz de emperyalist savaşı ancak kendi burjuvalarımızı devirerek önleyebileceğimizi göz önüne alarak, bu tarz eylemlerde faşizme anladığı dilden, devrimci zoru kullanarak cevap vermeli ve kendimizi bu yönde geliştirmeliyiz. Koordinasyona gelince; devrim ve iktidar hedefli bir birliktelik yerine, kısmi haklar için en geniş birlikteliğin getirdiği sonuç budur...

**EMPERYALİST SAVAŞI DEVRİM ÖNLER!
BÜTÜN NAMLULAR İŞGALCİLERE VE İ
ŞBİRLİKÇİLERİNE!**

Sorun Eğitim Sisteminde Değil,

KAPİTALİST ÜRETİM SİSTEMİNİN KENDİSİNDEDİR

12 Eylül 1980 darbesinin hemen ardından kurulan YÖK'ün, 1980'li yıllardaki en büyük icraatı, akademik yaşamın resmi ideolojinin ihtiyaçları doğrultusunda yeniden yapılandırılması oldu.

12 Eylül askeri faşist darbesini izleyen dönem ve askeri iktidarın geride bıraktığı faşist yasaların etkisi altındaki üniversitelerin sınıfsal işlevine baktığımız zaman, sömürü ilişkilerinin sürmesi ve toplumun sınıflara bölünmüşlüğü'nün yeniden üretilmesine hizmet ettiğini görürüz. YÖK, faşist TC'nin, komünist düşüncüyü sindirebilmek, devrimci öğrenci hareketlerini bastırabilmek, üniversiteleri (öğrencileri) tam hakimiyeti altına alabilmek ve ege-men sınıfın ideolojini yaygınlaştırmak amacıyla yarattığı kuruntulardan biridir.

'YÖK'e Hayır' gibi sloganlarla her 6 Kasım'da eylem yapan reformistler; dün olduğu gibi bugün de sorunu, kapitalist sistemin yalnızca bir parçası olan eğitim sistemine bağlamaktadırlar. YÖK'ün kaldırılmasıyla, üniversitelerin özgürleşeceğini, böyle bir sistemde parasız eğitimin mümkün olabileceğini ve bunun gibi bir çok ufak kazanımlarla sorunların çözüleceğini sanmaktadırlar. Oysa ki sorun; parçada değil, bütünü'nün kendisindedir.

Üniversitelerde verilen eğitim, öğrencilerin beyinlerini işe yaramayan boş bilgilerle doldurup, boş insanlar yaratmaya yöneliktir. Ticarethaneye dönüştürülmüş bu kurumlarda burjuva ideolojiyi benimseyen bazı öğrenciler, bir yandan sistemi şikayet ederken, diğer taraftan da kapitalist sistemin yüklemiş olduğu 'kar hırsı' bilincini geliştirmektedirler. Daha iyi bir yaşam adına planladıkları şeyler, yarın birçok insanın daha aç kalması demek oluyor. Asıl amaçları kendi yaşamlarını güvence altına almak olan bu insanların, kendi bitmeyen çelişkileriyle yok olmaya yüz tutmuş bu sisteme bağlılıkları, kendi burjuva sınıf karakterleri sonucudur. Ama bu kesim, öğrenciler arasında çoğunluk değildir. Üniversitede başka sınıfların çocukları olduğu gibi, kişisel yetenekleriyle, zorlukla da girmiş olsalar, emekçi halk çocukları da var. Her geçen gün üniversite kapıları bu kesime daha çok kapanıyor. Çünkü üniversitede okuyabilmek, başlı başına bir maddi yük getiriyor.

Bugünün üniversite öğrencileri, yarının yaşamdan kovulmuş diplomalı işsizleri olduklarında, öfke ve isyan, artık vazgeçilmez bir öge olarak kendini gösterecektir.

Bizler, Denizlerin yolundan devam ederek, bize bırakılmış olan bu kavgayı en iyi şekilde temsil etmeliyiz. Bulduğumuz üniversitelerde DÖB'leri kurmalı, çalışmalarımızı buna göre şekillendirmeliyiz. Emperyalist-ka-

pitalist sistemin varlığını koruyabilmek için, var gücüyle saldırdığı bu günlerde tabi ki baskılar devrimci öğrenciler üzerinde de yoğunlaşmaktadır. Öğrenciler bugün alanlara çıkıp yalnızca akademik özgürlükleri için savaşmamalıdır. Çünkü bu sistemde her hak, geri alınmak üzere verilir. İşte bu yüzden; "Politik Özgürlük Kazanılmadan Akademik Özgürlük Kazanılmaz" şiarıyla öğrenciler, proletaryanın yanında yer alarak eylem alanlarını doldurmaldırlar.

Öğrenciler olarak, DÖB çalışmalarımızı hızlandırmalıyız. Her yeni günde devrimi en iyi şekilde örgütlemeliyiz. Faşist TC ve onun temeli bu sisteme, zindanlar üzerinde yürütülen katliam politikalarına, açlığa, yoksulluğa, sömürüye karşı, Leninist saflarda yerimizi alıp en iyi şekilde savaşmalıyız!!!

**DEVİRİM BİZİZ BİZ DEVİRİMİZ!
HALKLAR VE TUTSAKLAR ÖZGÜRLEŞMEDEN
ÖĞRENCİLER ÖZGÜRLEŞEMEZ!
AN ŞOREŞ AN MIRIN!**

KAPİTALİZM ÖLDÜRÜR KAPİTALİZMİ ÖLDÜRELİM

Kapitalist bir düzende yaşamak zoradaysanız, sorunlar hep aynıdır. Sömürülürsünüz. Emeginizin karşılığını asla alamazsınız. Bu mektubunda, kendi çalıştığım fabrika dışında başka olaylardan, başka gelişmelerden, kapitalizmin nasıl öldürdüğünden bahsetmek istiyorum.

Faşizm, her gün biraz daha ağırlığını ve vahşiliğini hissettiriyor. Bu durumda bizlerin işini biraz daha kolaylaştırıyor. Çalıştığım fabrikada bilinçsiz ya da geri bilinçli işçiler büyük çoğunlukta ama bu durum beni hiçbir zaman umutsuzluğa itmedi. Çünkü faşizm, onları bize doğru, komünizme doğru itti, itmeye de devam ediyor. Onlar da görüyorlar ki kapitalistler din, dil, ırk ayrımı yapmadan sömürüyorlar.

Her şey o kadar açık ki yoldaşlar, kapitalist düzen yalnızca sömürmüyor, aynı zamanda öldürüyor da. İşte size bunlardan birkaç örnek. Fabrikalardan birinde bir işçi arkadaşımız, yüksek bir yerden düşerek hayatını kaybediyor. Yanında kimse yok ve düştüğü yere, hareketli bir insanın düşebileceği yer değil. Herkes hayret ediyor. Ölümünün sebebiyse çok geçmeden anlaşılıyor. Anne mezarda ağlar, patron geliyor ona patronu gösteriyorlar. Anne patronun üzerine yürüyerek şöyle sesleniyor, *"Katil herif, yavrumu sen öldürdün, o i yapacak kimse yok muydu? Yavrumu yast na ba koymadan geri g t rd n. İndi rahat m s n?"* Kapitalistlerin sürekli istedikleri bir şey var. Az işçiyle çok iş. Öyle ki; elektrikçi ve makinist gibi işçiler alternatifsizdir. Bu sistem yeni kölelik yasasıyla daha da yaygınlaştı. Bu işçiler mesaili çalıştığı zaman 12 saat mecburi çalışırlar, daha sonra ya fabrikada uyurlar ya da herhangi bir arıza sırasında saat kaç olursa olsun, evlerinden çağırılırlar. Bu şekilde çalışan işçiler de ister istemez çalışırken uyurlar, ya elektrik çarpar ya makine sıkar ya da yüksekte düşerler.

Bir başka fabrikada bir arkadaşımız işyeri hekimine (sözde revir) gidiyor. İşçilerin deyimiyle "Veteriner hekim" Bu doktorlar işyerine geldiklerinde ettikleri yemini dışarıda unuturlar. İşler sıkıysa, kadroların darlığı nedeniyle hastaneye sevk etmezler. Arkadaşımız çıkıp şikayetini anlatıyor. Doktor teşhisi koyuyor, "tansiyonun var, kendine iyi bakmıyorsun" diyor. Adını ezberlediği birkaç ilaçla durumu idare ediyor. Arkadaşımız sık sık doktora gidiyor. Onların gözünde bu işçi sık sık arıza yapan bir makina haline geliyor, o yüzden hemen elden çıkarmak gerekiyor. Öyle de yapıyor, 17. maddeden işlem yapacak oluyorken fakat son bir iyilikle(!) kendisinin istifa etmesi isteniyor. Başka bir iş bulma umuduyla çaresiz kabul ediyor. Çok geçmeden arkadaşın ölüm haberini aldık. Dışarıda gittiği doktor kan kanseri olduğunu, ancak tedavi için çok geç kaldığını söylemiş.

Bunlar sadece birkaç örnek, iş kazası adı altında nice işçiler katlediliyor, nice cinayetler işleniyor ve biz duyarsız kalır sak bu cinayetlere çanak tutan bizler olacağız. Bu katil düzene bir son vermek için, kapitalizmi öldürmek için mücadelemize hız vermeli, daha fazla okumalı, okutmalı, bilinçlenmeli ve bilinçlendirmeliyiz. Ben buna inanıyorum. Komünist şair Nazım Hikmet'in de dediği gibi *"Ya l y ld zarahıyca g t rece iz, Ya d nıyam za incek l m."*

Evet yoldaşlar, her geçen gün bozuk düzenin farkına varıp, yeni arayışlar içine girenlerin sayısı çığ gibi büyüyor. Onlara doğruyu, güzeli ve özgürlüğü komünizmin getireceğini anlatmak, biz komünist işçilere düşüyor.

Bir başka mektupta buluşmak umuduyla. Tüm Mücadele Birliği çalışanlarını ve tüm yoldaşları en içten komünist duygularıyla kucaklıyorum..

Ya Devrim Ya Ölüm

İzmir'den Bir İşçi

ÖĞRENCİLER SİSTEMİN KALBİNİ HEDEFLEMELİ

Sermaye sınıfının kendi düzenini devam ettirebilmek için başvuramayacağı şiddet ve vahşet yoktur. Geçmişten günümüze bakıldığı zaman, bunun çok belirgin örneklerini her alanda görmek mümkün. 12 Eylül faşist darbesinden bu yana, burjuvazinin saldırdığı ve en gerici kesimlerinin kadrolaşmasının sağlanması için özel politikalar ürettiği alanlardan biri de üniversiteler oldu. Burjuva ideolojinin yeniden üretimi, teorik üretim ve çağ dışı eğitim ekseninde gündeme gelen üniversite, rejimi üretmeye çalışırken, kendisini hızla tüketti. Başta işçi sınıfı olmak üzere bütün ezilenlere ve sınıf bilinçli eğitim emekçilerine kapılarını kapatan üniversite, gericiğin farklı kesimleri arasındaki rekabetin ve bilisizliğin kalesi oldu.

Üniversite öğrencileri çok iyi bilmelidir ki; üniversitelerin esas misyonu burjuva sistemin ideolojisine ve etiğine katkı sunmak ve bu ideoloji ve etiğin taşıyıcısı olmaktır. 1970 ve 80'lerde üniversite içinden işçi sınıfı hareketine gelen destek, egemenler tarafından unutulmadı. 12 Eylül 1980'den bu yana uygulamaya sokulan yasal ve yönetsel tedbirlerle devlet üniversiteleri üzerinde yoğunlaştı. Üniversitelerin toplumsal ve politik işlevleri egemen sınıf için yeniden düzenlendi.

Bu koşullarda halen kalkıp mücadele vermemek, bunu reddetmek, burjuvazi safında yer almak demek değil midir? Sadece kendi sorunlarımızla ilgilenecek kadar bencil miyiz, yoksa tüm insanlığın kurtuluşu için mücadele edebilecek kadar onurlu mu? Durup iyice düşünmek gerekiyor. Çok önemli bir süreçten geçtiğimiz bu dönemde, emperyalist-kapitalist sistemin saldırılarını oldukça yoğunlaştırdığı bu zamanda, bizler öğrenciler olarak acaba üzerimize düşen sorumluluğun ne kadarını yerine getirebiliyoruz?

Öğrenci gençlik bunun bilincine varmalıdır. Çünkü sorunlar sadece eğitim sisteminde değil. Eğitim, sadece bu kapitalist sistemin bir parçası. Ve hiçbir zaman sorun, parçaları yok ederek çözülemeyecektir.

Bizler üstümüze düşen görevi en iyi şekilde yapmalıyız. Kapitalist sistem her alanda yok oluşunu önlemek için var gücüyle saldırıyor. Bu saldırılara karşı kayıtsız kalmamalıyız. Korkuları, kaybedecek şeyleri en üst düzeydedir artık.

Bu savaşımı bilmek yetmemeli tabii ki, savaşın nasıl kazanılacağını da bilmek gerekir. Bulduğumuz alanlara göre pratik çalışmalarımızı belirlemeli ve disiplinli bir şekilde yerine getirmeliyiz. Çoğu şeyler için öngörülebilir bulunmak veya yorumlamak bizi tatmin etmemeli, bizler çözümler üretebilecek, bir şeyleri örgütlü çalışmayla değiştirebilecek inanca ve bilince sahip olmalıyız.

Devrimci Öğrenci Birliklerini kurarak örgütlenmeli, bu örgütlenmelerle yaşamın her alanında sömürüye karşı durmalıyız. İşçi ve emekçi sınıfın safında yerimizi almalıyız. Yapılan bunca katliama, zulme, zindanlarda gösterilen insanlık dışı muamelelere, bütün bunların kaynağı olan emperyalist-kapitalist sisteme karşı devrim ve komünizmin zaferi için hep birlikte savaşmalıyız.

**HALKLAR VE TUTSAKLAR ÖZGÜRLEŞMEDEN
ÖĞRENCİLER ÖZGÜRLEŞEMEZ!**

Akdeniz'den DÖB'lü Bir Öğrenci

YÜZYILIN MİRASI

Kapitalist ekonominin ulaşmış olduğu gelişme düzeyinin emperyalist bir nitelik kazandığı 20.yüzyıl, insanlığa “tarihin bayramları”, devrimleri hediye etmiştir. Dünya proletaryası ve emekçi halklar, iki büyük emperyalist paylaşım savaşının yarattığı acıları, bayram günlerinin coşkusuyla sevince dönüştürmesini bilmiştir. 20. yüzyıl, proleter devrimlerle başlattığı devrimci dönüşüm çağını devam ettirmesi ve kapitalizmden komünizme geçiş çağını başlatması için, tarih sahnesindeki yerini 21. yüzyıla bırakmıştır. 21. yüzyıl, koca bir yüzyılın birikimiyle ve son on yılın biriktirdiği güçle, sıçramalı gelişim dinamiğine uygun olarak tarih sahnesindeki yerini almıştır.

“Yüzyılların yüzü yılların yüzünden meydana gelirmiş.” 21. yüzyılın nasıl bir yüzyıl olacağını şu kısacık birkaç yıla bakarak anlamak mümkündür. Neler sığmadı ki bu birkaç yıla... Seattle’ dan Cenova’ya sıçramalı gelişim gösteren uluslararası anti-kapitalist hareket... Latin Amerika, Asya ve Afrika’da gerçekleşen açlık isyanları... Avrupa’nın göbeğinde dev grevler... Milyonların alanları doldurduğu 1 Mayıs eylem günleri... Filistin halkının 2. İntifada’sı... 11 Eylül provokasyonu... Afganistan’a saldırı... Irak’a saldırı... Dünyanın en ücra köşelerine kadar yayılan savaş karşıtı kitlesel hareket... 20. yüzyılın son çeyreğinde büyük bir ekonomik bunalım yaşayan emperyalist-kapitalist sistem, bu süre içerisinde bunalımına çözüm bulmak bir yana, kapitalizmin dünya bunalımı niteliğini kazanarak, emperyalist merkezleri de etkisi altına alıp, doruk noktasına ulaşmıştır. Bunalımı atlatabilmek için bir dizi yıkım programları uygulanarak, bağımlı kapitalist ülkeler, ekonomik ilhak yoluyla çöküşe itilmiştir. Sermayenin merkezileşme eğilimine uygun olarak, dünya yüzeyinde yaratılmış tüm değerler, birkaç emperyalist dev tekelin kasalarında birikerek, kapitalizmin her zaman kendi bağrında taşıdığı eşitsizlik öyle bir noktaya ulaşmıştır ki, bir yanda dev emperyalist tekeller için sefahat, diğer yanda işçi sınıfı ve emekçi halklar için sefalet... Bir yanda bolluk ve ihtiyaç, diğer yanda açlık ve ölüm...

Dünya proletaryası ve emekçi halklar, kendi emekleriyle yarattıkları her türden zenginliğin bir avuç emperyalist dev tekelin elinde, kendisine karşı açlık ve ölüm araçlarına dönüşmesine seyirci kalmayacağını, dünyanın her yanında gerçekleştirdiği “açlık isyanları”yla göstermiştir. Bir dönem “Yeni

Dünya Düzeni” söylemiyle zaman kazanan kapitalizm, uyguladığı neo-liberal burjuva politikaların gerçek niteliğinin ve sonuçlarının ortaya çıkmasıyla, kapitalizme karşı olma bilinci, en üst seviyeye ulaşmıştır. Bu bilinç sıçraması, kendini, yeni yüzyıla girmemize birkaç ay kala Seattle’da uluslararası bir nitelikte ortaya koymuştur. Ardından gelen gösterilerde ve sıçrama noktası olan Cenova’da kitlelerin hedef aldığı semboller değişmiş, ama hedef değişmemiştir. Hedef her yerde, asalaklaşan, çürüyen, insanlık için yıkımdan başka bir şey üretmeyen kapitalizmdir...

Kapitalizmin yaşamın her alanında ürettiği yıkım gerçeği, insanlığı geleceğine sahip çıkmaya itiyor. Dünyanın her bir yanı, yıkımın yarattığı patlayıcı dinamiklerle dolu. Patlayıcı dinamiklerin devrimlere neden olmasından korkan emperyalist-kapitalist sistem, savaş yoluyla devrimci dönüşüm çağının ilerlemesini durdurmak istiyor. 21. yüzyıl dünya proleter ve emekçi halkların, bir kez daha, köhnemiş, çürüyen ve asalaklaşan bir sistemin, yıkılma zorunluluğu karşısındaki nafile direnişi ile karşı karşıyadır. Ve bir kez daha, emperyalist-kapitalist sistem, içine girdiği derin ekonomik bunalımı savaş yoluyla atlatabilmenin hesapları içinde, askeri gücüne dayanarak, dünyayı kendi çıkarları doğrultusunda yeniden şekillendirmek istiyor. Tüm silahların bir kez daha bileyen kapitalizm, dünyanın yok oluşu anlamına gelen nükleer savaş “ayaklanmalar yüzyılı”ni her ne pahasına olursa olsun kazanmak istiyor.

ABD emperyalizminin bu saldırgan politikayı hayata geçirmek için bir nedene ihtiyacı vardı, oturup bu nedenin oluşmasını beklemek yerine her zaman olduğu gibi, nedeni kendisi yarattı. Ve 11 Eylül, bu neden olarak direk ABD eliyle tezgahlandı. Geleceğini tehlikede gören kapitalizm, her türden çilgınlığa açık olduğunu, binlerce insanın ikiz kulelerin yıkıntılarının altında can vermesine neden olarak bir kez daha göstermiş oldu ve ABD emperyalizmi 3.Dünya Savaşı’nı kendi yönünden başlatmıştır. Önce Afganistan, sonra Irak ve ardından belki Suriye, İran ve Sosyalist Kore...

Nasıl ki, 20. yüzyıl emperyalist paylaşım savaşları devrimlerin önünü açmış ve dünya sosyalizmin kızıllığıyla tanışmışsa, bugün ABD emperyalizmi tarafından başlatılan 3.Dünya Savaşı, sosyalizmin yeni örneklerinin yaratılmasıyla sonuçlanacaktır. ABD emperyalizmi, elinden kaçırdığı dünyayı savaş yoluyla yeniden kendi egemenliği altına almak bir yana, daha fazla egemen konumunu yitirip sosyalizmin egemen güç haline gelmesiyle her yandan kuşatılacaktır.

Nasıl ki, 20. yüzyıl emperyalist paylaşım savaşları devrimlerin önünü açmış ve dünya sosyalizmin kızıllığıyla tanışmışsa, bugün ABD emperyalizmi tarafından başlatılan 3.Dünya Savaşı, sosyalizmin yeni örneklerinin yaratılmasıyla sonuçlanacaktır. ABD emperyalizmi, elinden kaçırdığı dünyayı savaş yoluyla yeniden kendi egemenliği altına almak bir yana, daha fazla egemen konumunu yitirip sosyalizmin egemen güç haline gelmesiyle her yandan kuşatılacaktır.

Tarihsel gelişmenin hazırladığı bu koşullardan Leninist Parti sonuna kadar yararlanarak 21. yüzyıl devrimlerini gerçekleştirmek için daha da büyük görevleri yüklenmeye hazırdır. 21. yüzyılın sosyalizmin egemenlik yüzyılı olması, komünist hareketin, sınıflar mücadelesi tarafından kendine biçilen rolü oynamasına bağlıdır. Kapitalizmden komünizme geçişin temel görevleri, kapitalizmi yıkmak, proletarya diktatörlüğünü ve sosyalizmi gerçekleştirme, sınıfları ortadan kaldırmadır. Leninist Parti, 21. yüzyılın komünist harekete biçtiği bu devrimci rolü oynama kararlılığındadır. □

Bir İşçinin Ağzından

Eskişehir Paşabahçe Şişe-Cam Fabrikasında Yaşananlar

Eskişehir Paşabahçe Fabrikası'nda sürmekte olan direnişte yaşananları, fabrikada çalışmaktayken işten çıkarılan işçilerin ağzından aktarmaya devam ediyoruz. Yaptığımız röportajlarda, diğer Şişe Cam Fabrikaları'ndan buraya gelen, bu fabrikanın kuruluşundan bu yana çalışan kimi işçiler yaşadıklarını anlattılar. Söz işçilerde:

Soğutma bölümünde çalışırken çıkarılan bir işçi anlatıyor: "1997 yılında eğitim amaçlı Kırıkkale Fabrikası'nda bulundum. 1999 yılında Eskişehir'e geldim. O zaman, Alman SHOOT firmasıyla ortak kurulan Eskişehir Paşabahçe Fabrikası, bu firmayla anlaşmanın feshedilmesiyle 6 ay süreyle kapalı kaldı. 9 ay sonra fabrika açıldığında asgari ücretle çalışmaya başladık. 2000 yılında Çimse-İş'e üye olduğumuzda, müteahhit firma henüz yoktu. O dönem sendika genel sekreteri Erdem Talu, taşeron firma gelmesi halinde ceketini alıp gideceğini belirtmişti. Buna rağmen 2002 Ekim'inde taşeron firma geldi. 12 saatlik çalışma saatinin, 50 derecelik fabrika içi sıcaklık koşullarının, insanın kulağını sağır edici yüksek ses ortamının düzeltilmesine yönelik hiçbir şey yapılmıyordu. O dönem Çimse-İş'i fabrikaya getiren işçilerin bu duruma tepki göstermeleri üzerine sendika yöneticileri, bu işçilerin işten çıkarılmasına çalıştılar: Bunun üzerine diğer işçilerin arkadaşlarının işe geri alınması için başlattıkları eylem, seçimlerin de gündemde olmasından ötürü işten çıkarılan işçilerin işlerine geri alınmasıyla bitti. Ancak Çimse-İş Sendikası'nın gerçek yüzünün ortaya çıkmasıyla, fabrika çalışanları ortak aldıkları bir kararla Çimse-İş'ten Kristal-İş'e geçmek istediklerini 8 Eylül 2003 tarihinde bildirdiklerinde 300 taşeron firma işçisi işten çıkarıldı. 17 Ekim 2003 tarihine kadar da 49 kadrolu işçinin işine son verildi. Biz iş güvenliği, kurallı çalışma ve taşeron firmayı kaldırma istekleriyle geçtiğimiz Kristal-İş Sendikası'nın haklarımızı savunacağımızı düşündüğümüzden, patron ve Çimse-İş yöneticileri tarafından işten çıkarıldık ve onlar şimdi bizi yıldurmaya çalışıyorlar."

Kapitalistin ve Çimse-İş yöneticilerinin yaptıkları baskıları ise bir başka işçi anlatıyor:

"Patron, Kristal İş'e geçen 411 kadrolu ve 300 taşeron elemana karşı akıl almaz baskı ve ali-cengiz oyunları düzenliyor. Bunlardan bir kaç örnek vermek gerekirse:

Kristal İş'e geçen işçi, içeride çalışırken idare odasına çağırılıyor ve orada eğer Çimse İş'e geçmezsen seni işten çıkarırız diye veya diğer fabrikalarda çalışan akrabalarını işten çıkarma tehdidiyle baskı yapıyor. Ama işçiler kesinlikle bu baskıya boyun eğmiyorlar ve eğmeyecekler. Daha sonra, Çimse İş'e geçmesi halinde ve yanında 3 arkadaşını getirmesi durumunda 1 milyar lira rüşvet teklif ediyorlar. Ama işçiler buna da kanmıyorlar ve kanmaya-

caklar. Ve en acısı, yakınını (oğlunu) kaybeden işçi izin almak için geldiğinde, 'Eğer Çimse İş'e geçersen sana izin veririz' diyorlar. İşte bu teklif, patronun ve Çimse İş Sendikası'nın ne kadar zalim, acımasız ve sermayeye tapan kurumlar olduğunu gösteriyor. Bizler, bu baskılar karşısında hiç bir zaman yılmadık. Aksine bu olaylar, direnişimize olan inancımızı, birbirimizi olan inancımızı ve birbirimize olan bağlılığımızı artırdı.

Şu an direnişin 27. günündeyiz (23 Ekim 2003 itibariyle). Daha bu yaşanan baskılar gibi niceleri. İşçileri kameraya çekmeleri, şef ve teknisyen olarak çalışan kişilerin işçiler üzerindeki psikolojik baskıları. Ama bu işçiler hiç bir zaman yılmayacak. Biz işçiler inandık ve yasal hakkımızı kullandık. Haklıyız ve kazanacağız."

Bizler de "Bütün İktidar Emeğin Olacak" şiarıyla hareket ederek, işçi ve emekçi halkların yanında yer alan Mücadele Birliği dergisi çalışanları olarak her zaman sizlerin yanınızdayız. İşçilerin, emekçilerin yaşadıkları sorunları dile getirip bu sorunların köklü, kalıcı çözüm yolunun, ezilenlerin ücretli kölelik sisteminden kurtuluşunun yol göstericisi olan dergimiz her zaman sizinle, teşekkür ederiz.

İşçilerin, emekçilerin elleriyle kurup yarattığı bu dünya, bir gün onların elinde güzel günlere erişecektir. Savaşsız, sömürsüz bir dünya için bir araya gelelim, işçi ve emekçi komitelerinde örgütlenelim.

**YAŞASIN İŞÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!
FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR
HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!**

Y.E.Mücadele Birliği/ESKİŞEHİR

Fransa'da Yaşlı Katliamı

Suçlu Aşırı Sıcaklar Mıydı?

Doğanın yıkımının toplumsal yaşama getirdiği zararlar, kapitalizmin toplumlar üzerinde yarattığı felaketlerle birleşince Fransa'da olduğu gibi ölümü hızlandıran bir etken durumuna geldi. Kuşkusuz hava sıcaklığının anormal yüksekliği, 25 bin yaşlı insanın yaşamını etkilemiştir, ancak tek başına öldürecek kadar değil. Bu ölümlerin temelinde yatan şey, emperyalist-kapitalist sistemin ulaştığı düzeyde, toplumların yıkımını kendi ülke halklarını da içine alarak genişletmesidir. Sıcakların yaptığı ise, sürece yayılacak ölümleri bir araya toplamaktan ibaret oldu.

Fransa, diğer emperyalist ülkeler gibi çoktandır toplumsal yaşam koşullarında büyük bir çöküşü yaşıyordu. Bu çöküşün en çarpıcı biçimiyle ortaya çıktığı alan, sağlık oldu. Sağlık alanında gerçekleştirilen özelleştirmeler ve bütçe kısıntılarıyla, sağlık hizmeti artık yalnızca parası olana verilirken, yoksul ve dar gelirli kesimler hastalıklarıyla baş başa bırakıldı. Son on yıldır sosyal güvenlik sistemini adım adım dağıtan, sağlık personeline de azaltmalara giden devlet, emeklilik kasalarından büyük kesintiler yaptı. Emeklilik kasalarından yapılan tasarruf uzun yıllarını devlete vergi ödeyerek geçiren, yaşlılıklarında ise en azından huzurlu bir dinlenme isteyen 12 milyon emekçinin üzerine yaşamdan kovulmanın en sefil biçimi olarak çöktü.

Avrupa genelinde olduğu gibi, Fransa da önemli bir büyüklükte olan yaşlı nüfusu kendine yük olarak gören tekelci sermaye, bu yükten kurtulmak için elinden geleni yapıyor. Fransa'da 60 yaşın üzerindeki devletin bakmakla yükümlü olduğu 12 milyon emekli ve yaşlının, yalnızca yarım milyonu yaşlılara ayrılmış kurumlarda kalabiliyor. Geri kalanlar, eğer çok şanslılarsa ya bir yakınlarının yardımıyla ayakta kalmaya çalışıyorlar (ki bunun için gerçekten şanslı olmak gerekiyor. Çünkü kapitalizmin tümüyle parçaladığı aile bağları ve çürütülen insani değerler nedeniyle çoğunun sahip çıkana, arayıp soranı bulunmuyor) ya da sokağa atılarak çarçabuk gelen ölüme sürükleniyorlar. İşin bir yanı böyleyken hastane ve sosyal güvenlik kurumlarında barınabilenler "bir güvence" elde etmiş olmuyorlar, çünkü personel ve ödenek yetersizliği yüzünden gerekli sağlık ve bakım hizmetleri karşılanmayan yaşlılar, sinekler gibi ölüyorlar. Son yaşanan ölümlerin %79'unun sosyal güvenlik kurumları ve hastanelerde gerçekleşmesi, bilinçli bir yok etme politikasının sonucudur.

Tekelci sermaye sınıfı öyle faydacı bir mantığa ve yüzüstülüğe sahiptir ki, 25 bin yaşlının toplu ölümünün halk üzerinde yaratacağı tepkiden çekinerek alalacele bir "Yaşlılar Zirvesi" toplamıştır. Bu zirveden çıkan ise, devletin sosyal sigorta kasasına dokunmak zorunda kalmaması için, halkın daha fazla fedakarlıkta bulunması ve daha çok çalışması gerektiği olmuştur. Eğer işçi ve emekçi halklar bu fedakarlığa gönüllü olmazlarsa, tekelci sermayenin de yapacak bir şeyi yoktur, insanlar ölmeye, mezarlar kazılmaya devam edilecektir!

İşsizliğin dünya genelinde büyük bir hızla arttığı günümüzde, öyle bir iş alanı var ki, bu alanın çalışanları bırakın işsizliği, gittikçe büyüyen ihtiyacı karşılamaya yetişemiyorlar bile. Kimler mi? Mezar kazıcıları! Tekelci sermayenin, attığı her adımda felaket ekip ölüm biçtiği koşullarda, başka türlü olamazdı zaten. Bu felaketlerin bir tanesi, geçtiğimiz Ağustos ayında Avrupa'nın göbeğinde yaşandı. Ağustos ayının son haftalarında hava sıcaklığının son iki bin yılın en üst seviyesine çıkması, bir anda onbinleri içine alan bir ölüm dalgasını tetikledi. Özellikle Fransa'da 25 binin üzerinde yaşlı insan, canlarını "aşırı sıcaklara" teslim ederek morgları, soğuk depolarını, otoparkları cesetleriyle doldurdular.

Avrupa'nın ortasında, dünyanın en gelişmiş kapitalist ülkelerinin merkezlerinde yaşanan bu toplu ölümler, ne yalnızca havanın aşırı sıcak olmasına yüklenilecek kadar basit, ne de ölenlerin genelinin altmış yaşın üzerinde olmasından dolayı doğaldır. Çağımızın, insanlığı tehdit eden bütün felaketleri gibi bu ölümler de, tekelci sermayenin uzun süredir temelini hazırladığı yıkımın, emperyalist ülkelerde ortaya çıkan sonuçlarıdır.

Kapitalizmin, varlığı süresince doğa üzerinde yarattığı tahribatlarla doğal dengeyi altüst ettiği bir gerçektir. Bugün bu tahribat öyle boyutlara ulaşmıştır ki, doğal dengenin yeniden sağlanması, kapitalizmden sonra bile çok uzun ve zorlu bir çalışmayı gerektirecektir. Ozon tabakasında gittikçe büyüyen ve okyanuslardan kıtalara doğru kaymaya başlayan kilometrelerce kare genişliğindeki delik, ormanların hızla yok edilmesi sonucu yaratılan çölleşme, atmosferdeki sera gazlarına tepkime olarak her yüz yılda bir, iki derece artarak ya da azalarak normal dengeyi sağlayan hava sıcaklığının, son yirmi yılda iki derece artan bir tabloya dönüşmesi, buna paralel kutuplardaki buzulların erimeye başlaması, (buzulların erimesi sonucu deniz seviyesinin yalnızca bir metre yükselmesi Hollanda'nın %6'sı Bangladeş'in %17.5'inin vs. sular altında kalması demektir.) kışın yaşanan sel baskınları, şimdi de kavuran sıcaklar... Bunların hepsi kapitalizmin doğa üzerinde yarattığı tahribatların sıçramalı sonuçlarıdır.

Emperyalist Ülkelerde Çöküşün İşaretleri

Bugüne kadar dünya halklarının kanını emerek var olan ve kendi halklarına bu kandan kıvrıntılar saçarak onları susturmaya çalışan emperyalizm, yaşadığı çöküşle birlikte kıvrıntı saçamaz hale geldiği gibi, çöküşünü biraz olsun geciktirebilmek için kendi halklarının kanını içmekte asla tereddüt etmiyor. Sermaye sınıfının tek bir amacı vardır, sermayesini sürekli büyütmek ve korumak. Bunun için yapamayaacağı hiç bir şey yoktur. Bu yüzden emperyalist ülke halklarının bugüne kadar elde ettikleri tüm kazanım ve birikimler, bir bir ellerinden alınarak hızla sefalete itiliyorlar. Bu durum yalnızca Fransa için değil, başta ABD olmak üzere tüm emperyalist ülkeler için de geçerlidir. Buna birkaç kısa örnek verelim.

ABD’de baskı yasaları, iç güvenlik bahanesiyle ardı ardına yürürlüğe sokulurken, bir anda onbinlerce insan kendilerini işsiz ve sokakta buldu. ABD’nin 30 milyonu aşan aç ve evsiz kitlesi, yalnızca son iki yılda iki milyonu bulan insanın işlerini kaybettiği işsizler kitlesiyle birlikte, her türlü sosyal haktan (işsizlik parası, sağlık sigortası, eğitim olanağı vs.) ve “güvenlikten” mahrum biçimde yaşamda kalmaya çalışıyor. ABD’deki sosyal alt yapının çöküşünün ulaştığı boyut, en son bir günlük elektrik kesintisiyle hayatın felç olmasında gösterdi kendini...

Almanya’da bir yandan savunma bütçesinin “günü karşılatabilecek” düzeye yükseltilmesine çalışılırken, diğer yandan toplumsal sağlık alanında yeni bir saldırı dalgası başlatıldı. Bu yıl başından itibaren yürürlüğe girecek yasayla, emekçiler özel sigorta yaptırmak zorunda kalacaklar. Böylece sosyal sigorta giderlerini işçiyle yarı yarıya paylaşan sermaye, hem bu giderden kurtulacak hem de özelleşen sağlık ve sigorta sistemiyle kasalarını dolduracak. İşsizlik parası ve sosyal yardım alanlarsa, zaten asgari düzeyde verilen yardımlardan ek katkı payı vermek zorunda kalacaklar.

İngiltere’de gündemde olan özel emeklilik sisteminin hayata geçirilmesi sonucu, ömürleri boyunca çalışarak üç-beş kuruş biriktiren insanlar, tüm bu birikimlerini tekellerin insafına terk edecekler. Tekellerin iflas etmesi durumunda ise, ABD’de Enron tekelinin iflası sonucu iki milyon insanın tüm birikimlerini kaybetmeleri gibi, son yaşam güvencelerini de kaybedecekler.

Kapitalizm altında halkların hiçbir kazanımı ve gelecekleri güvence altında değildir. Emperyalist tekellerin kendi ülkelerinde yarattıkları yıkımlar, dünya genelindeki yıkımlarla birleşerek kapitalizmin yok edilmesi yaşamın kazanılması için zorunlu hale getiriyor. Rusça bir türküde dendiği gibi “Şimdi bütün görevler devrimci, bilmek gerçekleştirmek gerekli bunları...”□

Avrupa’da Grev Dalgası

Emperyalist-kapitalist sistemin genel bunalımı, milyonlarca işçi ve emekçinin uzun mücadeleler sonucu elde edilmiş kazanımlarının yok edilmesini beraberinde getiriyor. Bu da işçi ve emekçi eylemlerinde her geçen gün büyüyen artışı...

İtalya’da milyonlarca işçi, sendikaların çağrısıyla 24 Ekim’de genel greve gitti. İşçiler, “mezarda emeklilik” anlamına gelen, “emeklilik reformu”nu 4 saatlik iş durdurma ile protesto ettiler. Eylem sonucu İtalya’da tüm ulaşım durdu, kamu daireleri açılmadı.

Yine aynı gün Yunanistan’da onbinlerce işçi, açlık ve işsizliğe karşı eyleme geçti. Sermayeye karşı “tek yol mücadele ve direniş” sloganlarıyla harekete geçen emekçiler kapitalizme ve onun sonuçlarına karşı seslerini tüm dünyaya duyurdular. “Sermayeye karşı mücadelenin milliyeti olmaz. Sorunlarımız ortaktır. Sermaye tüm işçilerin karşısındadır” diyen göçmen işçiler de eyleme destek verdiler. Belediye ve temizlik işçilerinin de greve katılımı sonucu, Atina ve Selanik’te çöp dağları oluştu. Hükümetin grevcilerin istemlerinin karşılanamaz oluşunu söylemesi, kapitalizmin sefaletten başka bir şey veremeyeceğini işçi ve emekçilere gösteriyor.

Almanya’da ise SPD hükümetinin sosyal haklara yönelik saldırıları günden güne artıyor. Emeklilik, sağlık ve işgücü piyasası üzerinde yapılan budamalar işçi ve emekçilerin yaşamını zora sokuyor. Almanya’da işçi ve emekçiler, 1 Kasım’da eyleme hazırlanıyorlar.

Avrupa’yı saran grev dalgası, giderek büyüme eğilimi taşıyor. Bunların herbirinin toplumsal ayaklanmaya dönüşmesi tarihsel olarak zorunlu bir hal alıyor. “Ayaklanmalar Yüzyılı”, tüm belirtileriyle kendisini gösteriyor.□

Kapitalistlerin Kandırmacıları da Kendileri İle Birlikte Gömülecek!

Ben tekstilde çalışan bir işçiyim. Çalışıyordum ve çıkarıldım, bahane olarak da üç dakika geç kalmam gösterildi. Aslında arkadaşlarımla kurduğum diyalog ve siyasi görüşüm etkili oldu işten çıkartılmamda. Sizlere bir tekstil fabrikasında çalıştığım 15 günde başımdan geçenleri anlatacağım.

İşe girmemin 3. günü işe 2 dakika geç kaldım. Sekreter, patronun odasına gitmemi söyledi, odaya girdim. Patron, masasının üzerindeki bilgisayarı bana doğru çevirmişti. Patronun amacı, işyerindeki kamerayla çekilen görüntüleri bana izlettirmek ve sürekli izlendiğim hissini vererek psikolojik baskı uygulamaktı, bu yöntem diğer işçi arkadaşlara da uygulanmış.

Bir hafta geçtikten sonra arkadaşlara alışmaya başlamıştım ve sohbet aralarında ben arkadaşlara bulunduğumuz sistemi anlatmaya çalışıyordum ve bu konuşmalarımın dolaylı ustabaşı beni tehdit edercesine, “Burasi işyeri burada böyle şeylere izin vermem bir daha olursa seni işten çıkarırım” dedi. Yapılan tüm bu baskılara dayanamayarak işten çıkmayı düşündüm, ama ekonomik koşullar nedeniyle, diğer kapitalist kurumların da aynı olduğunu bildiğimden işten çıkmaktan vazgeçtim.

İkinci haftada ise, işyerinde patron tarafından bir toplantı düzenlendi. Toplantıda ‘iyi yürekli’ patronumuz konuşmaya başlıyor: “Arkadaşlar, bu gün burada toplanmamızın sebebi, ayın elemanını seçmek” diyor ve yalanlara başlıyor. Polonya’dan teklif aldığımızı, bu ayki çalışmamızın iyi olduğunu, ama daha da iyi olabileceğini, bu teklifi kaçırmamamızı, daha çok mal çıkarırsak, bu kazancın bize döneceğini ve iki ay sonra ücretlerimize zam yapacağını söylüyor ve hemen arkasından, işçiler arasındaki rekabeti artırarak hem çalışmayı hızlandırmak hem de böylelikle işçilerin birbirleriyle olan diyalogunu önlemek amacıyla ayın makinacısı, ütücüsü, ortacısını vs. seçmeye başlıyor. Küçük bir hediye ile de arkadaşlarımızın kandırılması sağlanıyor.

Ben de, bunlara karşı işçi arkadaşlara patronun bizleri kandırdığını, bizleri sömürdüğünü anlatıyordum. Bunları anlattığım için yukarda bahsettiğim geç kalma bahanesi ile işten çıkartıldım. Bu tür işyerlerinde işçileri sömürmek için bu tür oyunlar oynanıyor ve baskı altında tutularak sömürüyü görmeleri engelleniyor. Böyle yerlere dışardan bilinç götürülmediği zaman işçilerin bunları görmeleri çok zor.

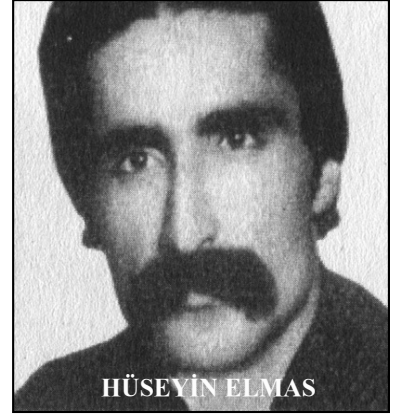
Kapitalist zorbalara, baskılara, sömürüye karşı durmanın ve açıktan kurtuluşun tek yolu, işçi ve emekçilerin örgütlü mücadelesiyle sosyalizmi kurmaktan geçiyor. Bizler, tüm bu saldırıları, ancak birlikte olursak püskürtebiliriz.

Sarıgazi’den Mücadele Birliği Okuru Bir İşçi

Kazım Çakır ve Hüseyin Elmas Yoldaşlar Ölümsüzdür DEVİRİM SAVAŞÇILARI ÖLÜMSÜZDÜR!

HÜSEYİN ELMAS (Malatya) - 1989

THKO/MB ve sonrasında TKEP Malatya İl Komitesi üyesi olarak mücadele veren Hüseyin yoldaş, Malatya’nın öne çıkardığı devrimci kadrolardan biriydi. 12 Eylül faşizmi sürecinde esir düştü. Malatya zindanında gerçekleşen bütün eylemlerde yer aldı. Daha önce gördüğü işkenceler ve 12 Eylül cezaevlerinin ağır koşulları sonucunda vücudu iyice yıpranan Hüseyin yoldaş, kanser hastalığına yakalandı ve 1989 yılında cezaevinden çıktıktan sonra vücudunu saran kansere yenik düştü. Hüseyin Elmas yoldaş devrimci yaşamıyla devrim tarihimize geçmiştir.

HÜSEYİN ELMAS

KAZIM ÇAKIR (Adıyaman) - 1985

12 Eylül faşist diktatörlüğünün 1981’de Adıyaman’da TKEP’i çökertmek için giriştiği operasyonlar sırasında 19 Mayıs 1981’de dağda esir düştü. 12 Eylül faşizminin adeta TKEP için özel olarak kurduğu Pirin’deki işkence tezgahlarından geçtikten sonra tutuklanıp Adıyaman zindanına konuldu. Kazım yoldaş, daha sonra Mersin zindanına gönderildi. Zindanda baş eğmez tutumuyla bütün direnişlerde yerini aldı. Kazım yoldaş, faşizmin devrimci tutsakları

teslim almak, sindirmek için günde me getirdiği istiklal marşı gibi askeri baskılara karşı örgütlenen Süresiz Açlık Grevi’nin bitiminden hemen sonra mide delinmesi sonucu güneşe uğurlandı. Kazım yoldaş mücadelemizde yaşıyor.

Ölüm Orucu SÜRÜYOR!

12 Ekim 2003
İkitelli

17 Ekim 2003
Gazi